EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 186, 1 Şubat '98

Son gelişmeler ve dönemsel görevler

RP'nin kapatılmasının ardından gelen son Susurluk Raporu ve örtülü ödenek davasında verilen mahkumiyet nedeniyle Çiller'e açılan Yüce Divan yolu, yeni bir dönemeci işaretliyor. Susurluk sonrasında rejimin iç dengelerinin yeniden düzenlenmesi ve düzenin tahkimatı için atılmış adımlar, RP'nin kapatılması ile birlikte, ilk evresini böylece düzen payına belirgin bir başarıyla sonuçlandırmış oluyor.

Düzeni Susurluk vesilesiyle kapsamlı bir restorasyon ve tahkimata iten toplam tabloyu kısaca hatırlayalım.

Sermaye düzeninin yapısal iktisadi sorunları, 1980 "24 Ocak"ı, 1994 "5 Nisan"ı ve bütün sürece yayılan, adı konulmadan süreklileştirilen "istikrar" programlarıyla hafifletilmeye çalışılıyor. Fakat krizin faturasının emekçilere ödetilmesi demek olan bu "istikrar" programları kısa aralıklarla sürekli yenilerini gerektiriyor. Zira çözümsüz yapısal sorunlar sürekli olarak kendini, dolayısıyla da emekçilere ödettirilecek faturayı yeniden yeniden üretiyor. Sermaye derin yapısal iktisadi sorunlarını çözemiyor, sadece erteliyor ve belli kısa süreler için geçici olarak hafifletiyor. Bu durumun 12 Eylül eşliğindeki 24 Ocak uygulamaları gibi bir dönemin ardından yaşanması ise, sorunun ne kadar derinde olduğunu gösteriyor. Ancak emekçi yığınların bugünkü cılız muhalefetinin dahi baskı ve terörle sistemli bastırıldığı, bu sayede geniş kapsamlı ekonomik saldırı programlarının uygulandığı koşullardadır ki düzen belki bir süre için rahatlama imkanına kavuşabilir.

Krizin iktisadi faturasının emekçilere ödetilmesi programının, siyasi düzeyde bir dizi dengenin yeniden yerli yerine oturtulması ile tamamlanması gerekiyor. Nedir bunlar? Zamanında bizzat düzen eliyle beslenen, '80'li ve '90'lı yıllarda ezilen yığınların sosyal hoşnutsuzluğunu istismar ederek palazlanan ve artık rejim için sorun olmaya başlayan dinsel gericiliğin yeniden kabul edilebilir sınırlara ve rejimle uyumlu-ılımlı bir tarza itilmesi; parçalanan merkez sağ partilerin toparlanıp güçlendirilmesi; işçi ve emekçi yığınların yoğunlaşan sömürü politikalarına karşı oluşacak öfke ve arayışlarını sol adına dizginleyecek düzen içi alternatiflerin sosyal-demokrat partiler şahsında yeniden güçlendirilmesi (şimdilerde özellikle CHP'ye yüklenen misyon); Kürt ulusal sorununun, emperyalizmin politik hesap ve dayatmalarıyla uyumlu bir biçimde, Filistin ya da son zamanlarda olduğu gibi İrlanda türünden asgari bir düzen içi çözüm yoluna sokulması...

Rejimin, iktisadi planda emekçi yığınlara kapsamlı saldırılar düzenlenirken, siyasi planda da dengelerini yeniden yerli yerine oturtması, hele bunu biçimsel dahi olsa "parlamenter-demokratik" kurumları kullanarak yapabilmesi göründüğü kadar kolay değildir. 24 Ocak istikrar programı 12 Eylül'e ihtiyaç duymuştu; siyaset sahnesi ancak askeri cunta eliyle yılları bulan bir süreçte yeniden düzenlenebilmişti. Böylesi restorasyon-tahkimat süreçleri, burjuva çıkar grupları arasındaki çatlakların dahi kolay kaldırılamadığı dönemlerdir. Buna bir de gerçek bir devrimci sınıf-kitle muhalefeti eklenirse, durum çok daha güç ve karmaşık

bir hal alır.

Bizim Susurluk sonrası süreçte düzen payımıza yaptığımız "kolay başarı" tespiti, gerçekte düzen için olası tek başarı imkanıydı. Zira düzen siyasi manevralardan ve muhalif kitle hareketinin zayıflığından aldığı güçledir ki iktisadi saldırılarını bu denli kolay uygulayabildi. Böyle olmasaydı eğer, hem siyasi manevralar önemli ölçüde etkisizleşir hem de ekonomik saldırılar uygulanamaz hale gelirdi. Öte yandan bu koşullarda, düzen içi it dalaşı bir parça geriye itilse de, yeniden yeniden alevlenir ve süreci bu cepheden de kilitlerdi. Bu durumda yeni bir askeri darbe süreci de kaçınılmaz hale gelebilirdi. Bu çerçevede, kontra çeteleri-emniyet kliği ile genelkurmay arasındaki hesaplaşmanın, özünde, düzenin iktisadi-siyasi dengelerini yeniden yerli yerine oturtacak tartışmasız bir hakim güç ihtiyacından kaynaklandığını görmek gerekiyor. Bu vesileyle kirli savaşın ve kontra faaliyetlerinin sorumluluğundan ordunun ve tekelci sermayenin, demek oluyor ki gerçekte düzenin sıyrılması, bu ihtiyaçla birleşen ek bir imkan oluyor.

Bu süreç, açık bir darbeye henüz ihtiyaç göstermese de, bütün bir restorasyon-tahkimat dönemi boyunca MGK üzerinden ordunun bütün bir siyasal yaşamı tekeline alması ve bunun meşrulaşmasını zorunlu hale getiriyor. MGK'nın "Siyaset Belgesi"nden "Kamu Güvenliği Birimi"ne, Kriz Yönetim Merkezi'nden İller İdaresi Yasasına ve ordunun son zamanlarda sermayeden basına, imamlardan yargıçlara kadar bütün kesimlere verdiği "sempozyum"lar bu olgunun görünümleridir.

RP'nin kapatılmasına kadarki sürecin mantığı, bu sürecin burjuvazi payına neden ve nasıl kolay bir başarı anlamına geldiği basınımızda enine boyuna işlendi. Tekelci sermaye, ordu ve burjuva medyasının aklandığı, toplumsal muhalefetin laiklik-dinsel gericilik ekseninde geçici de olsa hareketsizleştirilip yer yer dumura uğratıldığı ve bu sayede iktisadi saldırıların adım adım yoğunlaştırıldığı bir süreçti bu. RP'nin kapatılması ile dinsel gericiliğin istenen sınırlara ve ılımlı tarza çekilmesi süreci ilk evresiyle tamamlanmış oluyor. Şimdi Fetullah Gülen gibilerine "müslüman-demokrat" partileşmelerin önü açılırken, RP'nin mirasının parçalanarak etkisizleştirilmesi hesaplanıyor. Diğer taraftan sürecin bu ilk evresinin az çok tamamlanmasıyla birlikte Çiller'in tasfiyesi yoluyla merkez sağın güçlenip toparlanması süreci de başlamış oluyor. Buna genelkurmay ile emniyet güçleri arasındaki hesaplaşmanın tamamlanması, ordunun egemen sınıf ve düzen adına mutlak hakimiyetinin sağlanması çabaları ekleniyor. Aynı süreç orta vadede Kürt sorununa düzeniçi bir çözüm için bazı adımların atılması karşısında olası direniş odaklarının etkisizleştirilmesi, bu adımlar için düzen adına gerekli yeni bir ideolojik-politik meşruiyet zemininin döşenmesi olarak işliyor. Susurluk raporu ile yapılmaya çalışılanı aynı zamanda böyle anlamak da gerekiyor.

Öte yandan, bu toplam hesapların bir parçası olarak, düzen solunun güçlendirilerek emekçiler için yeni bir barikat haline getirilmesi ve bunun devrimci hareketin tecrit ve ezilme çabasıyla birleştirilmesi gündemdedir. Düzen solu adına halihazırdaki alternatif CHP iken, bu aynı ihtiyacın yedekleri olarak İP, ÖDP ve EMEP sahnedeki yerlerini alıyorlar. Düzen bunları hem yeni görevlerine hazırlıyor, hem de olduğu kadarıyla aşırılıklarını törpülüyor. Bu akımla ise kaderlerini kendilerine biçilecek böyle bir misyona bağlamış durumdalar. Sürecin önümüzdeki evresi, devrimci hareketin kitleler nezdindeki meşruiyetine, yasal mevzilerine, cezaevlerine ve devrimci örgütlenmelere yeni kapsamlı saldırılarla sürecektir. İşçi emekçi kitle hareketindeki sancı ve zorlanmalar ile devrimci hareketin hemen bütün kesimlerinin devrimci bir önderlik açısından yapısal sorun ve açmazlarla yüzyüze olması olgusu, düzenin en büyük imkanıdır.

***

Bu toplam tablo karşımıza hangi siyasal-

örgütsel görev ve sorumlulukları çıkarıyor? Bunları iki temel yönüyle görmek gerekiyor.

Birincisi, önümüzdeki süreç, Susurluk'un yeniden ciddi biçimde gündemleştiğine tanıklık edecektir. Geçen bir yılı aşkın sürece bakıldığında, muhalefet cephesinden Susurluk'un daha ziyade bir demokratik alan sorunu, en fazla bir devlet gerçekliği olarak ele alınıp işlendiği görülüyor. Bu durum hem düzene bir dizi aklanma manevrası imkanı sunmuş, hem de Susurluk'u bir gündem saptırma aracı olarak kullanma olanağı vermiştir. Böylelikle toplumsal muhalefet ya sermayenin iktisadi ve sosyal saldırıları (özelleştirme, SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, zamlar, esnek çalışma dayatmaları vb...) ile uğraşma veya Susurluk meselesi ile mücadele ikilemine itilmektedir. Bu iki cephedeki mücadele gerçekte birbirini beslemesi gerekirken, tersine şaşırtıcı bir biçimde zayıflatan bir rol oynayabilmektedir. Reformist akımların sorunu böyle ele almasında garipsenecek bir yan yoktur, bu eşyanın doğası gereğidir. Fakat bu süreçte kendi tarzında ve toplumsal tabanında az çok anlamlı bir etkinlik gösteren bazı devrimci akımların dahi sorunu salt bir devlet gerçekliği düzeyinde ele alması, "Pisliği devrim temizler" şiarını salt siyasi düzeyin temizlenmesi olarak formüle edip işlemesi, sözünü ettiğimiz zayıflığı ve sağlıksızlığı pekiştiren bir öğe olmuştur. Halbuki sömürü çarkıyla bunun zorunlu kıldığı baskı ve terör (kontra terörü dahil) arasındaki ilişki açığa çıkarılmadan ve buna yüklenilmeden, sonuçta ancak düzenin "temiz toplum" ya da "demokratikleşme" manevralarına dolgu malzemesi olunabilir. Dahası devrimci bir kitle hareketinin hayati ihtiyaçlarının dumura uğrayacağı anlaşılmak zorundadır.

Bizim politik-örgütsel çalışmamızın bütün bir güncel görünümü, Susurluk'un salt bir devlet gerçekliği değil, organik bağlantıları ve bütünlüğü içinde bir düzen ve devlet gerçekliği olduğuna kilitlenmek durumundadır. Bu ne demektir? Bu, özelleştirme saldırılarını uygulayabilmek için düzenin Susurluk'ta simgelenen çeteleşmeye ihtiyaç duyduğunu, Susurluk'la mücadele edilmeden özelleştirmeye de hakkıyla karşı konulamayacağını ve tersinden özelleştirmeye militanca karşı durmadan Susurluk üzerinden yapılan manevralara son verilmeyeceğini anlatabilmek demektir. SSK'nın tasfiyesinin, mezarda emeklilik dayatmasının, kölece çalışma koşullarının, ardı arkası kesilmeyen zamların Susurluk'un diğer ve asıl yüzü, ürettiği bataklık olduğunu işleyebilmek demektir. Cevizli'den Merter'e her yerde tekstil işçisine sendika hakkını söke söke almak için Susurluk'un karşısına dikilmek gerektiğini ve Susurluk'un karşısına hakkıyla dikilebilmek için de işyerimizde, bölgemizde hak alma mücadelelerine cüretle ve cesaretle atılmak gerektiğini anlatabilmek demektir. ESK'den rahatsız sendikalı işçilere sendika ağalarına karşı mücadelenin Susurluk'a karşı mücadele demek olduğunu anlatabilmek demektir. Parsat Piston'da metal işçisine, Mutlu Akü'de petro-kimya işçisine, Makina Kalıp grevcisine, esnek üretim, kalite çemberleri saldırılarına karşı direnişin Susurluk'a direnmek demek olduğunu gösterebilmek demektir vb...

Bu tarz, bizim bütün bir günlük faaliyetimize damgasını vurmak zorundadır. Susurluk eylemlerine ve mücadelesine katılan her işçi fabrikasındaki hak arama mücadelesinin de böyle ivmeleneceğini ve ancak bu ikisi birleştirilebildiğinde gerçek mevzilerin kazanılabileceğini anlamak durumundadır. İşçi kitlelerinin gündelik mücadelelerine önderlik çabamız, siyasi faaliyetimiz buna kilitlendiği ölçüde dönemin hakkını veriyor demektir. Emekçi yığınlarda siyasi süreçlere karşı yer yer oluşan yabancılaşmanın, diğer şeylerin yanısıra, bu gerçekte bütünsel ve organik olan ilişkinin kopmasından geldiğini görmek gerekiyor.

İkinci temel önemde görev ise, işçi kitleleriyle bütünleşmede, partili politikada ustalaşmada, politikada esnekliği öğrenmede, mutlak bir başarı sağlama zorunluluğudur. Düzenin reformizme yeni misyonlar biçtiği, devrimci hareketi tecrit ve ezme politikasına daha dolaysız yöneldiği bir dönemde, bu

özellikle gereklidir ve son derece yakıcı bir ihtiyaçtır. Partili politikanın artık bütün sonuçlarına varması için de olmazsa olmaz bir gerekliliktir. Hem dışımızdaki nesnel gerçeklik hem de bizim öznel süreçlerimizin ihtiyaçları çakışmakta, bunu hayati kılmaktadır. Tarzımızdaki yer yer çocukça solculuklar, talebe tarzı ve alışkanlıkları, dışardan seslenme kolaycılığı bir bütün olarak aşılmadan bu sürecin hakkı verilemez. Sınıf çalışmasında bir nitelik sıçraması ile bugüne geldik. Bu şimdi bütün örgüt ve yoldaşlarımızın kazanılmış mevzisine dönüşmek zorundadır.

Devrimci hareketin bir dönemi artık bütün olarak kapanıyor. Yapısal sorunlarını aşamayan ve sorumsuzlaşan çevreler kaçınılmaz bir biçimde silinip gideceklerdir. Zira onların kendi yapısal zaaflarına rağmen durumu idare edebildikleri dönem kapanmaktadır. Düzen sürekli yüklenecek ve devrimci varlığı yoketmeye çalışacaktır. Bu durumda ise, ancak yaşama gücü ve kapasitesi olanlar serpilip gürbüzleşecektir. Bugün ulusal devrimci hareketin ve küçük-burjuva radikalizminin dışında kalan üçüncü temel kanal bugün hareketimizin temsil ettiği devrimci sosyalizmdir. Türkiye gibi modern burjuva ilişkilerin egemen olduğu bir toplumda da yarına damgasını vuracak olan da kesin bir biçimde devrimci sosyalizm akımı olacaktır.

Ama bunu bizim payımıza artık tümdün kazanılmış ve güvenceye alınmış bir konum olarak görmek temel bir yanılgı olur. İşyerlerinde, sendikalarda, semtlerde işçi kitleleri ile kaynaşmadan, sınıfın bağrında kökleşmeden, devrimci sınıf politikasında ustalaşmadan hiçbir konum ve misyon güvenceye alınmış sayılmaz.

Güncel görevler açısından bakarsak, bu konumun gereklerine uygun davranmak ne demektir? Bu sınıf zemininden farklı zeminlerde gündeme gelebilecek siyasi süreçlere, eylemlere bizzat işyerlerinde ve işyerlerinden hareketle katılabilemek demektir. Bunu çalışmayı dağıtan değil güçlendiren tarzda ele alabilmek demektir. Örneğin geçtiğimiz yıl gündeme gelen bir dakika karanlık eylemleri süreçlerine fabrikalardan işçilerin katılımını örgütleyebilmek, buna yoğunlaşabilmek demektir, yoksa eylemler semtlerde diye küçümsemek değil.

Çalışma alanlarımızda öncü işçiler olarak sadece işçi sendikalarıyla değil, KESK'in sendika şubeleriyle de doğal güçlü politik ilişkiler kurabilmek demektir. Örgütlerimizi bir alan, bölge önderliği olarak inşa edebilmek demektir. Kitle eylemlerine, gösterilere bu tarz doğal kanallardan katılmayı artık her birimde başarabilmek, bunun faaliyetimizi toplamda adım adım geliştiren bir etkene dönüştürmek demektir. Faaliyetimizle beslenen ve faaliyetimizi besleyen kitle gösterilerinde etkinlik; bu açık alan faaliyetine, örgüt faaliyetine, bir bütün olarak hareketimizin tüm faaliyetine damgasını vurabilmelidir. Zorunlu durumlar dışında grup kortejleri oluşturma alışkanlığından vazgeçmek, her çalışma alanında emekçi kitleler içinde ama esnek politik müdahale tarzıyla kitle gösterilerine yüklenebilmek demektir. İşçi dayanışma gecelerinde devrimci grupların hastalıklı yarış tutumuna horgörü ile bakmak, olgun ama politik ve etkin bir varoluşa kilitlenebilmek demektir. Olgunluk ve ustalıkla, emeğimize kıskançlıkla sahip çıkışı aynı kimlikte birleştirebilmek demektir. Sendikacılarla doğal işçi önderleri olarak esnek politik tarzda ilişkiyi artık oturmuş bir mevziye çevirebilmek demektir vb...

Ülkenin ve devrimci hareketin bir dönemi kapanıyor. Önümüzde açılan dönem partiyi güçlendirip büyütmek ve iktidara yürümek dönemidir. Şahsımızda, işçi sınıfın devrimci önderliği işçi yığınları nezdinde otoritesini tesis eder, kitle hareketindeki sancılı gel gitlere bir son vermeyi başarırsa, o zaman burjuvazi bugünkü rahatlığını ve kolay başarılar dönemini artık nihayet yitirecek, karşısında partisi etrafında kenetlenmiş devrimci proletaryanın önderlik ettiği bütün ezilenlerin savaş ordusunu bulacaktır.

EKİM

Kitle eylemlerine katılım biçimi ve müdahale tarzı

24 Ocak mitingine kamu çalışanları alanındaki ilişkilerimiz üyesi oldukları sendikaların kortejlerinde katıldılar. İşçi ilişkilerimizi ise üç değişik sendika korteji içinde mitinge katıldılar. Mitingi, kortejinde yürüdüğümüz sendika şube yöneticileri ve gösterici emekçiler ile ilişkilerimizi geliştirme aracı olarak değerlendirdik. "Saldırılara Karşı İşçi-Emekçi Barikatlarına" ve "Kapitalist Yağmaya Karşı Birleşik Mücadeleye" yazılı pankartlarımızı alanda açtık. KESK'in miting sırasında oluşturduğu yasakçı tutum kamu çalışanlarının sendikal mücadelelerinin yaşadığı evrimin bir ifadesidir. Bunun aşılabilmesi ancak kamu çalışanları içerisinde devrimci mücadelenin maddi bir güce dönüşmesi ile olanaklıdır.

Politik çalışma, kitle ilişkileri ve kitle eylemleri üzerine bugüne kadar birçok yazı yazıldı. Ancak her bir eylem üzerinden bu tartışmaları somutlamanın ayrı bir anlamı ve öğreticiliği var. Kitle eylemlerine yaklaşımımız nasıl olmalı? Somutta yaşadığımız son mitingler sürecinde (KESK mitingleri ve özelleştirme mitingi) tutumumuz neyi ifade ediyor?

Mitinglere katılım şeklinden başlayalım. Kuşkusuz yoldaşlarımız öncelikle kendi doğal bir bileşeni oldukları sendikalarla gideceklerdir. Ancak bugün sendikal cephede yaşanan bölünmüşlüğün getirdiği bir takım sorunlar vardır. Örneğin bir konfederasyonun düzenlediği bir mitinge bir diğeri katılmaz. Kamu çalışanlarının yaptığı bir mitinge işçi sendikaları katılmaz. Sendikasız yerlerde çalışan bir çok yoldaşımız ve ilişkilerimizin durumu da ayrıca bir sorun olarak karşımıza çıkabiliyor.

Kitle eylemlerine katılımı siyasal çalışmanın bir parçası olarak ele almak durumundayız. Sıradan bir gösterici olarak değil, gösterilere siyasal çalışmamızın etki gücünü geliştiren ve yayan bir bakışla katılmak durumundayız. Öyleyse, yukarıda sıraladığımız durumlar karşısında ne yapacağız?

Elbette, güçlerimizi aşırı derecede dağıtan ve böylelikle etkisiz kalmalarına yol açan, politik etkimizin hissedilmemesine neden olan tutumlardan kaçınacağız. Sözgelimi, dağılarak etkisiz kalmak yerine, 3-5 değişik sendika kortejinde öbeklenmeyi gözetmek gibi. Ama bunu kalıpçı bir mantıkla değil, her kitle eyleminin durumuna göre yaratıcı ve akılcı bir tarzda uygulamalıyız. Öncelikle güç ve ilişkilerimizin, şu ya da bu biçimde etkimizin olduğu sendika kortejlerini tercih edeceğimiz açıktır. Bunun dışında tercih edeceğimiz sendika korteji tümüyle somut durumla ilgilidir. Herhangi bir sendikanın arabası ile ya da sendika üyesi işçilerin oluşturduğu bir toplulukla mitinge gelmişizdir. Böylesi bir durumda bir kortej aramamız gerekmiyor. Sözkonusu sendikanın kortejinde yürümek doğal bir tercihimiz durumundadır. Eğer mitinge katılımı faaliyetimizin bir devamı olarak görüyorsak başka bir arayış olması için bir neden yoktur. Çünkü biz zaten ilişkilerimizin olduğu ya da ilişki kurduğumuz ve geliştirmek durumunda olduğumuz bir topluluğun içindeyiz. Rastgele bir korteje girip miting sonrasında da çekip gitmek sıradan bir gösterici durumuna düşmektir.

Bir bölgede az sayıda kişiyle birlikte bir korteje katılabiliriz. Ama önemli olan bunu bir ilişki kurma aracı olarak kullanabiliyor muyuz? 3-5 kişiyle gideriz, yeni tanışıyoruzdur, ilişki kurmuş oluruz. 15-20 kişiyle gideriz, politik kimliğimizi de ortaya koyma olanağına kavuşabiliriz. Hangi durumda olursa olsun mitingler devrimci politik faaliyetimizin bir devamı olabilmek zorundadır.

Miting sırasında ya da yürüyüş anında kendimizi ifade ediş biçimimiz de büyük bir önem taşır. Mitingin özelliğini, beraber gittiğimiz sendikanın politik özelliklerini, katılanların bilinç düzeyini vb. bilmeli ve bunu mutlaka gözetmeliyiz. Her mitingde, her kortejde aynı tutumu alamayacağımız açıktır. Doğru bir tutum alabilmenin önkoşulu ise birlikte yürüdüğümüz kitleyi önceden

tanıyabilmektir. Bunun için önceden kurulan ilişkilerin büyük bir önemi var. Ancak bu şekilde oradaki iç dinamikleri, gerilim alanlarını doğru tespit edebiliriz. Tavrımızı bu durumu hesap ederek ortaya koyabilirsek, mitingler bizim için gereksiz bir gerilim alanı olmaktan çıkıp bir ilişki aracına dönüşebilir.

Bugün çeşitli sendikalarda yer alıyoruz ya da işçiler, temsilciler ile ilişki içindeyiz. Kamu emekçileri içerisinde sınırlı olmakla birlikte belli bir ilişki ağımız var. Mitingler vesilesiyle bu ilişkilerimizi güçlendirmeyi düşünüyor muyuz? Bunun gerektirdiği sorumluluğa uygun davranıyor muyuz? Örneğin çıkabilecek herhangi bir tartışmada tutumumuz nasıl oluyor? Olgunlukla davranıp ikna etme çabasına mı giriyoruz, yoksa karşımızdakini kavgaya mı davet ediyoruz? Ya da sloganlarımızı seçereken kitlenin politik düzeyini gözönüne alarak, onu ilerletecek, ileriye çekecek tarzda bir müdahaleyi tutturabiliyor muyuz? Kitlenin düzeyine kendimiz mahkum edersek, elbette politik bilincimizin, partili kimliğimizin zerre kadar önemi kalmaz. Ama daha çok karşılaştığımız durum bu olmuyor. Tersine müdahalede hesapsızlık oluyor. Kitleyi ilerletme çabası uğruna kendimizi soyutlayacak kadar sırıtmak oluyor.

Bütün bu sıraladığımız sorunların çözümü, mücadelenin içindedir, kitle ilişkilerindedir. Eğer davulu boynunuza asarsanız elinizdeki davula vururken dikkatli davranırsınız. Yaptığınız her bir yanlışın size hızla döneceğini bilirsiniz. Politik sorumluluk bunu ileri bir düzeyde hissedebilmektir. Müdahalesizlik bizi güçten düşürür, devrimci kimliğimizi törpüler, sekterlik ise silahı tersinden tutarak ateşlemek anlamına gelir, faturası bize çıkar.

Bundan sonraki kitle eylemlerine hazırlanmak için o eylemlerin gelmesini beklemek, aslında tartıştığımız şeyi anlamamak demek oluyor. Kitleler şu anda eylemdedir. Nereyle yürüyeceğinizi bugün bulmak zorundasınız.

V. Yılmaz

İstanbul'da özelleştirme mitingi

KESK ve DİSK eylemlerinin ardından "Özelleştirmeye Geçit Yok!" adı altında, KESK ve Özelleştirme Karşıtı Platform tarafından düzenlenen, yaklaşık üçbin kişinin katıldığı miting 18 Ocak günü yapıldı. Yıllardır Türkiye'nin gündeminde olan özelleştirmeler hızlandırılıyor. IMF politikalarının da bir parçası olan özelleştirmeler, enerji işkolundan başlayarak, demir-çelik, madenler, sosyal hizmetler gibi alanları da içine alacak tarzda sürdürülmek istenmektedir. Enerji işkolu ve madenlerdeki uygulamalara '97 kışında başlayan ve geçtiğimiz günlerde Yatağan işçilerinin eylemleriyle devam eden militan işçi eylemleriyle karşılık verilmektedir. Son eylemler özelleştirmelerin o kadar kolay olmayacağını, hükümetin işini zora sokacağını göstermektedir.

Pazar günü gerçekleşen mitingte ise bu havayı solumak pek mümkün olmadı. Çok sayıda kurum ve partinin yeraldığı platformun düzenlediği mitinge katılım oldukça düşüktü. Katılımcıların büyük bir bölümünün reformist partilerin kortejinde olduğu gözleniyordu. ÖDP, HADEP, EMEP, SİP, İP hemen hemen birbirine yakın denecek bir kitleyle katıldılar. Bunlar dışında sendikaların varlıkları hissedilmiyordu. KESK; Eğitim-Sen, SES, Enerji Yapı Yol-Sen, Tarım-Gıda Sen'in bazı şubeleri üzerinden katıldı. İşçi sendikalarının ise DİSK'e bağlı Birleşik Metal Topkapı şubesi ve Türk-İş'in Harb-İş sendikası dışında katılımı yoktu. Sanki özelleştirmeler işçi sınıfını ve sendikaları hedef almıyor gibi yine her zamanki gibi bir çalışma yapmamışlardı. Devrimci grupların kitlesel bir katılımdan sözetmek pek mümkün değil. Reformist grupların ağırlığından dolayı da alanda reformist bir ruh hali vardı. Yatağan ve Soma işçilerinin militanlığı alana yansımamıştı.

Biz mitinge iki pankartla sendika kortejleri içerisinde katıldık: "Özelleştirme İşçi Sınıfına Saldırıdır! Geçit Vermeyelim!" ve "İMF Pakatlerine Hayır! Krizin Faturası Kapitalistlere!". Katıldığımız sendika kortejini de gözeterek, belli bir olgunlukla devrimci bir havayı hakim kılmaya çalıştık. Alanda ve yürüyüş güzergahı boyunca yoğun kuşlamalar yaptık.

Önümüzdeki kitle gösterilerine daha fazla yüklenmek, partili kimliğin gerektirdiği niteliği alanlarda da göstermek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

KESK'in 24 Ocak Ankara mitingi

Reformizm hareketi boğuyor

Hükümetin toplu sözleşmesiz sendika yasa taslağına karşı KESK'in 24 Ocak'ta Ankara'da düzenlediği mitinge onbinlerce emekçi katıldı. Türkiye'nin dört bir yanından gelen kamu emekçileri sabahın erken saatlerinden itibaren Hipodrom'da toplanmaya başladılar. Kortejlerin oluşturulması ile önde Eğitim-Sen kortejleri olmak üzere yürüyüş başladı.

Yürüyüş boyunca "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Sözleşme Hakkımız, Söke Söke Alırız!", "Hükümet, Yasanı Geri Çek!", "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe!", Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste!", "Kirli Savaşa Hayır!" "Kışı Bahara Çevireceğiz!", "Sistem Çürüyor, Emekçiler Yürüyor! " vb. sloganlar atıldı. Atılan sloganlar KESK'in hazırladığı slogan listesinden seçiliyordu. Bu listenin dışına çıkan sloganlar ise yer yer devrimci emekçilerin zorlamasıyla atıldı: "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!, "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!"

Mitingde kullanılan sendika pankartlarının hemen tamamı slogansızdı. Büyük kısmının üzerinde sadece hangi şubeden geldiğini belirten bir rumuz yazılıydı. Bu yüzden olsa gerek KESK görevlileri tarafından üzerinde sadece herhangi bir talep ya da slogan yazan pankartlar kapatılıyordu. Bu tür pankartlar yerine tercih edilenler ise burnu uzamış politikacı kuklaları ya da üzerinde "Fiyatı=1.5 milyar" yazan sandalyeler taşımak oldu.

KESK'e ziyaretler düzenleyerek mitinge destek vereceği vaadinde bulunan partiler ise alanda nerdeyse yoklardı. HADEP, ÖDP, EMEP ve İP'in kortejleri 100-200 kişiyi geçmiyordu. Devrimci grupların da mitinge ilgileri oldukça sınırlıydı. Daha çok bildiri dağıtımı ve kuşlama yaptılar. İşçi sendikaları yıllardır süren duyarsızlıklarını sürdürdüler. Bir tek sendikayı dahi mitinge katmak için çaba göstermeyen R. Budak-B. Meral ikilisi utanmadan otobüsün üstüne çıktılar. Ama "Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine", "Bürokratlar Defolsun , Sendikalar Bizimdir " sloganlarını duyunca yüzlerini buruşturarak aşağı indiler.

Daha önceki mitinglerde büyük bir güvenlik önlemi alan ve insanları didik didik aramadan geçiren polis bu sefer daha çok meclise giden bulvarı tutmakla yetindi.

Mitinge katılım KESK'in beklediğinin çok altında oldu. Düşünülen yüzbin kişilik miting gerçekleşmediği gibi önceki mitinglerin coşkusu da yoktu 24 Ocak mitinginde.Yürüyüş boyunca kortejlere slogan attırabilmek için görevliler çırpınıp durdular.

11 Aralık'ta yüzbinlerce emekçinin katıldığı görkemli iş bırakma eyleminden sonra 24 Ocak mitingindeki bu hava emekçi kitle hareketi için neyi ifade ediyor? Bu durumu çözümleyebilmek için belli gözlemleri tartışmak yararlı olacaktır. 11 Aralık'ta Eğitim-Sen iş bırakma eylemine katılmamıştı. Viziteye çıkma şeklinde bir geri adım attı. Buna rağmen bir milyon emekçi iş bırakma eylemine katıldı. 24 Ocak mitingine ise en yoğun katılımı gerçekleştiren Eğitim-Sen oldu. Diğer sendikalar ise mitinge son derece güçsüz bir şekilde katıldılar. Bunun arkasında bir yanıyla daha aktif bir mücadele isteği varken, diğer yanıyla bir kafa karışılığının etkisi var. Yani kamu çalışanlarının önemli bir kesimi daha sonuç alıcı eylemlerden yana tavır alıyor. Bunun ileri bir tutum olduğunu kabul etmek gerekli. Ancak bu tutum diğer bir takım eylemleri küçümseme eğilimine yolaçıyor. Halbuki bütün bu eylemler birbirini destekleyici tarzda değerlendirilmelidir.

24 Ocak mitingi önceki yılların eylemleri ile karşılaştırılırsa oldukça sönüktü. Atılan sloganlar daha güçsüz, politik atmosfer daha geri idi. Öyle ki, üzerinde slogan yazılı olan pankart yok denecek kadar azdı. Kortejler sadece sendika adlarının yazılı olduğu bir pankartın ardına diziliyorlardı. Sloganlarda sendikal boyut, buna paralel olarak diplomatik bir tarz öne çıkmaya başlamıştı. Örneğin HADEP'in anons edilmesinin ardından "Yaşasın Halkların Kardeşliği," ÖDP'nin anons edilmesinin ardından "Yaşasın Özgürlük ve Dayanışma", vb...

Devrimci kimlik ve bilinç faktörü

Sorumluluk bilinci aynı zamanda örgütlenme bilincidir. Örgüt bilinci yeterince gelişmemiş bir devrimciden ciddi sorumlulukları yerine getirmesi beklenemez. Örgüt bilinci gelişkin bir devrimci devrimi bir zorunluluk olarak kavrayan insandır. Devrimci bir kadroda bilinç faktörü mücadelede sürekliliğin, yaşamın her alanında dönüştürücü olabilmenin, dönüştürürken devrimci bir tarzda dönüşerek yetkinleşmenin, her yeni duruma ve döneme uygun özellikler kazanmanın zorunlu önkoşullarından biridir. Olanakların en kıt ve süreçlerin en zor dönemeçlerinde dahi zorlukların karşısında eğilip bükülmeyen, bulunduğu her alana örgütü taşıyan ve örgüt gibi davranan bir kişilik ve kimlikte bilinç faktörü tayin edici bir yer tutar. Bilinçli bir devrimcide günlük yaşam ve idealler arasında tam bir uyum, birincisi ikincisinin ihtiyaçlarıyla uygunluk ve bütünlük arzeder. Zaten bilinç olgusunun kendisi zorunlulukları kavramaktır. Sözünü ettiğimiz bilinç elbette marksist-materyalist bilinçtir. Yani proletaryanın gerçek sınıf bilimi ve buna dayalı bir bilinçtir. Toplumların sınıflara bölündüğü ve bu sınıfların birbirilerine zıt çıkar ve özlemlere sahip olduğu bir düzende sınıf bilinci faktörünü de bu olgulardan bağımsız ele alamazsınız. Örneğin sermaya sınıf buna bir örnektir. Tüm olanaklarına ve imkanlarına rağmen hiçbir şekilde rakibini (yani işçi sınıfı ve emekçileri) küçümsemiyor ve işi oluruna bırakmıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin mevcut örgütlülük durumunun çok çok üstünde bir kurumlaşmaya gidiyor, politikalarını mevcut durumdan kalkarak çok daha ileri süreçlerin ihtiyaçlarına uygun üretiyor. Çıkarlarını ciddiye alıyor, bütün bunları kendi geleceğinin zorunluluğu olarak kavrıyor. çünkü sınıf bilinciyle davranıyor.

Peki bir devrimcinin bilinçli davranması ne anlama gelir? Bu basitçe bilgi sahibi olmak ve yaşamın kendiliğinden öne çıkardığı sorunları çözmek için bu bilgiden yararlanmak olarak anlaşılabilir mi? Asla!

Bu en başta, yaşamını mücadelenin ihtiyaçlarına uygun düzenlemek demektir. Kendi kişisel özlem, duygu ve isteklerini mücadelenin ihtiyaçları, örgütün çıkarları karşısına koymamaktır. Örgütsel yaşamda ilke ve kurallara riayet, yoldaşlarına ve örgüte karşı açıklık ve samimiyet içinde olmaktır. En sıradan görevlere dahi büyük bir heyecan, ciddiyet ve hassasiyetle yaklaşmaktır. Yerine getirilen her görev nasıl ki muazzam bir hazzın ve iç huzurun kaynağı olabiliyorsa, aksayan ve aksatılan her görev ve sorumluluk büyük bir iç huzursuzluk yaratmak zorundadır. Yaşamın toplamına örgüt ve iktidar perspektifiyle bakmak, düşman karşısındaki duruşla örgütün ideolojik ve politik gücünü kendisinde somutlaştıran bir özgüvenle hareket etmektir.

İlerleyemeyen bir kişilik geriler ve gericileşir

Devrimcilik bilinçli ve gönüllü bir tercihtir. Tarih boyunca devrimcileri diğer tüm insan tipolojisinden ayıran,kimi zaman direnişleriyle destanlaştıran, kimi zaman ölümüyle efsaneleştiren, kimi zaman mücadeledeki pratik performansı ve önderlik kapasitesiyle kuşaktan kuşağa taşıyan devrimcilerin bu özellikleridir. Yani devrime ilişkin bir zorunluluk bilincine sahip olmaları, bu bilinç temeli üzerinde gönüllü bir tercihte bulunmalarıdır. Bu ikisinin bir arada buluşamadığı durumlarda bütün iyi niyetler sınıf savaşımının gerçekliği karşısında çaresiz kalırlar. Her zaman gerileme,çürüme ve yozlaşma riski var demektir. Örneğin ilk başlarda samimiyet ve özveriyle devrim saflarında savaşmış, mücadeleye emek katmış, ama zamanla bilincini geliştirerek iradesini güçlendirip, kimlik ve kişiliğini çelikleştiremeyenler gerileyip gericileşebilirler. Böyle insanların baştan beri art niyetli olduklarını kim iddia edebilir ki? Ya da devrimci hareketinin tarihine bakalım. Düşman karşısında direnmiş, önemli bedeller ödemiş

ama bir noktadan sonra devrimden kopmuş ve düzene adepte olmakta hiçte zorlanmamış yüzlerce eski devrimci var.

Yine aynı şekilde bedenini tereddüt etmeden ölüme yatıran, daha onaltı onyedi yaşında canını yoldaşlarına siper eden, işkencehanelerde sır vermek yerine canını feda eden, halkının özgürlüğü için bombayı vucuduna sararak düşmanın üzerine yürüyen yiğit devrimcilerin durumuna baktığımızda inanç parıltılarıyla dolu olduklarını görürüz.

Sınıf ve kitle hareketinin durgun olduğu, geri biçimler içinde seyrettiği, güçlü bir politik kitle hareketinin olmadığı dönemler için bu söylediklerimizin önemi bin kat daha artar. Çünkü, böylesi dönemlerde her türlü zorluğun, açmazın, talihsizliğin, sıkıntının, gelişme güçlüğünün yarattığı yıpratıcı sonuçları göğüsleyebilmek, durumu bilinçle dengelemeyi gerektirir. Bilinç açıklığı olmadığı zaman inanç erozyonu başlar. Bu durum, kişilerin bakış ve kavrayışında devrimi zorunluluk olmaktan çıkartan bir rol oynamaya başlar. Devrim bir zorunluluk olmaktan çıktığı andan itibaren ise çürüme başlar. Düzen kişiline doğru bir eğilim gelişir. İdeolojik kimlik ve siyasal kişilik değişim ve dönüşüm sürecine girer. Sınıfsal çıkarlar farklılaşır. Kuşkusuz bütün bunlar mücadele içerisinde böyle çok kaba tarzda karşımıza çıkmazlar. Böyle olsaydı yaratacakları tahribat önemsiz, aşılmaları kolay olurdu. Bahsi geçen kişilik mücadele içerisinde kendini çok değişik biçimlerde üretebiliyor. Biz burada bu kişiliğin nispeten kaba yönleri üzerinde duracağız.

Örneğin belli yetenekleri olan biri, örgüt denetiminin nispeten daha zayıf olduğu bir alanda kendince üretken ve çevresiyle uyumlu iken, örgüt denetiminin sıklaştığı bir organ içinde konumlandırıldığında neden aynı uyumu gösteremiyor? Çünkü organ kollektif bir yapıdır. Bireysel yetenek ve becerileri kollektif içinde ortaklaştırmayı gerektiriyor. Kendini yaşamayı değil, kendi kişiliğinde devrimi yaşamayı gerektiriyor. En önemlisi de sorumlulukları paylaşmayı gerektiriyor. Devrimi bir zorunluluk olarak kavramayan kişilik bunların hiç birini başarma yeteneğini gösteremez. Çünkü sorumlulukları başkalarıyla paylaşmayı beceremeyecek kadar bencildir. Otoritesini mücadele içerisindeki performansı ve doğal gücünden değil örgütsel yetki ve konumdan alacak kadar zayıftır. Böyle bir kişilik, doğal olarak emeğe ve değerlere karşı saygısızdır. Kendi kişiliğine laf ettirmeyecek kadar düşkünken başkalarının kişiliğini ayaklar altına almayı üstünlük sayar. Kendi zaaflarının üstüne gidilmesinde kıyamet koparırken, başkalarının olası zaafları üzerine politika yapmayı pek sever. Bütün bu hastalıklar doğal olarak kendine has bir kişilik göstergesidir. Bu kollektif içerisindeki sorun ve sorumlulukları ortaklaştırarak aşmak yerine, ısrarla bireyselleştiren ve sürekli kendine bir rakip yaratma çabası güden kişiliktir. Örgütsel otoriteyi karşısında gördüğünde ise aynı kişilik kendini kafa kol ilişkileri ve komploculuk gibi yöntemlerle var etmeye yöneliyor. Böylelikle bir zamanlar üzerine yeminler ettiği değerleri kemiren bir pratiğe yönelmekten hiç de zorlanmaz. Çünkü artık onun için devrim bir zorunluluk olmaktan çıkmış, dolayısıyla değerler geçmişe ait kötü birer anı haline gelmiştir. Bu çürüme ve soysuzlaşmanın doruk noktasıdır. Bu kişiliği mahküm edecek ve hakettiği çöplükte çürümesini sağlayacak olan yine devrimi bir zorunluluk, devrimciliği bilinçli bir tercih olarak kavrayıp, değerleri yaşamı pahasına koruyanlardır.

TEKOŞİN

Devrimci açık alan çalışması üzerine-2

Partili mücadele anlayışı, partili kimlik ve eğitim

Sınıf devrimcisi kimliği yaratmanın ilk ve temel adımı, partinin marksist-leninist teorik temelinde ifadesini bulan ideolojik kimliğiyle bütünleşebilmekten geçmektedir. Sağlam bir ideolojik kimlik, komünist kadronun / sınıf devrimcisi tipinin ilk ve en başta gelen özelliğidir. Öteki tüm özellikler ancak bu temel üzerinde geliştirilebilir, bir kadronun ilerleme süreci böylece güvence altına alınabilir. Bu çok bilinen, sık sık tekrarlanan, fakat pratik gerekleri yeterince gözetilmeyen bir husustur. Oysa kadrolaşmak demek, en başta sıkı bir ideolojik-teorik eğitim demektir.

Komünist hareketin kadroları bu açıdan özel imkanlara ve "imtiyaz"lara sahiptir. Komünist hareket öncü savaşçı rolünü ancak en ileri teorinin klavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirebileceği açık bilinciyle teorik gelişme ve yetkinleşmenin gereklerini en ileri düzeyde gözetmiş, tüm süreci boyunca bu perspektife uygun davranmıştır. Marksizm-Leninizmin temel ilke ve esasları ile bilimsel yöntemine bağlılıkta büyük bir katılık ve kararlılık göstermiş, marksist-leninist teoriyi toplumumuzun gerçeklerine ve günümüzün sorunlarına yaratıcı bir biçimde uygulamıştır. Hareketimizin kendine özgü ideolojik kimliği bu çabanın ürünüdür. Teorik çabamızın ürünleri yalnızca yoldaşlarımızın değil, tüm samimi devrimcilerin hizmetindedir. Kaldı ki partiye yürüdüğümüz şu dönemde komünist hareket yeni bir teorik atılım süreci yaşamaktadır. Bugüne kadarki birikimini program olarak somutlamak anlamına gelen bu atılım sürecinin teorik cephede yarattığı açıklıklar sınıf devrimcileri için ek bir imkandır.

Sözü şuraya getirmek istiyoruz. Sınıf devrimciliği iddiası bu teorik temeli derinlemesine kavramayı, bu temel üzerinde sağlam bir ideolojik kimlik edinmeyi gerektirir. Bugün bir dizi sol grup ve çevre teorik sefalet içinde boğuşuyor. Geleneksel önyargıların ürünü teorik-ideolojik çizgileri çöktüğü için bir bunalımı yaşıyor. Kimileri bir çıkış bulamadığı ölçüde ya içi boş kuru ajitasyonlarla idare etme yoluna ya da teorinin önemini küçümseme eğilimine sapıyor. Komünist hareket ise bu alanda büyük bir birikime sahiptir. Bütün iş bu birikimi içselleştirecek bir çabaya pratik olarak girmeye kalmaktadır. Yoğun bir okuma, organ ve kollektiflerde canlı bir tartışma süreci kişisel yetkinleşme çabasıyla birleştiği ölçüde, bunu başarmanın hiçbir güçlüğü yoktur. Teorik-ideolojik birikimimizin kavranmasını kolaylaştıracak ve derinlemesine bir teorik bilgi edinilmesini sağlayacak marksist-leninist klasiklerin incelenmesinin önemini ise ayrıca belirtmek gerekmiyor.

Böylesi bir çaba elbetteki bilinçli bir ele alınışı gerektiriyor. Bizler nihayet pratik görevleri olan devrimcileriz. Siyasal pratik ile teorik eğitimi bağdaştırabilmek kişisel çabanın yanısıra örgütsel bir planlama ve yönlendirmeyi gerektiriyor. Ne yazık ki çalışma alanları üzerinden böyle bir planlama ve yönlendiriciliğin yapılabildiğini söylemek olanaklı değil. Partiye yürüyen bir hareketin saflarında bu alandaki edilgenlik ve kendiliğindencilik rahatsız edicidir. Günlük yaşamın bir dizi küçük ayrıntısı, bir dizi yapay sorunu bıktırırcasına tartışma konusu edilebilirken, bu denli temel bir alanda ve temel sorunlar karşısındaki duyarsızlık mutlaka irdelenmelidir. Sürece ve temel sorumluluklara yabancılaşan öğelerin temel metinlerimizi okumamaları ya da şöyle bir göz gezdirmekle yetinmeleri, devrimin temel sorunları karşısındaki ilgisizlikleri ve ruhsuzluklarıyla anlaşılabilir ancak. Teorik sorunlara karşı ilgisizlik, güncel görevler karşısında da sorumsuzluk ve yabancılaşma olarak kendini ortaya koyar.

Bütün yoldaşlarımız okumayı bir devrimci eylem olarak algılamalıdırlar. Okumayan bir devrimcinin iddiası ve enerjisi, ya iman kuvveti ya da varsa ön birikimi ölçüsündedir. Böyle bir devrimcinin bilincine ve bilgisine dayanarak en zor koşullarda partinin ve işçi sınıfının devrimci davasının çıkarlarını tavizsizce

savunabileceği içi boş bir iddiadır. Devrimci bilinçten güç almayan bir devrimcilik soluksuz ve ömürsüzdür.

İçinde bulunduğumuz süreçte teorik eğitim programatik görüşlerin derinlenmesine incelenmesi ve kavranması üzerinden planlanmalıdır. Bu inceleme marksist klasiklerin ilgili bölümlerinin okunması çabasıyla birleştirilmelidir.

***

Eğitimin bir öteki halkası, güncel pratik görevlerin başarıyla yerine getirilmesine bağlı olarak ele alınması gereken politik eğitimdir. Politik eğitimle teorik eğitimin organik bir ilişkisi vardır. Başarılı bir politik faaliyet, uygulanacak politikaların tüm kapsamıyla enine boyuna kollektiflerde tartışılmasını gerektirir. Bütün bir parti örgütünde eylem ve irade birliğini güvencelemenin en önemli hususlarından biri de kollektiflerin işlevsel iç politik tartışmalarıdır. Kollektiflerin kendi içinde özgür ve sınırsızca gerçekleştirdiği tartışma, deyim uygunsa, siyasal yaşama tek bir ağızdan konuşuyormuş, tek bir insan çalışıyormuş gibi yansıyabilmelidir. Sözgelimi, düzenin ESK saldırısına karşı örgütlenecek bir siyasal faaliyetin başarısı, uygulayıcılarının tam bir bilinç açıklığı taşımasına da bağlıdır. Bu nedenle, ESK saldırısının ideolojik özü, iktisadi ve siyasal hedefi, işçi sınıfına kaybettirecekleri, çeşitli kesimlerin bu saldırı kaşısındaki tutumu ve konumu (düzen sendikacılarından düzen soluna, sınıf içindeki sosyal-reformist akımlardan devrimci demokrasiye, ilerici sendikacılardan komünist hareketin politik tutumu ve konumuna kadar.), böyle bir saldırıyı başlatan sermayenin olası manevraları, aldatıcı propagandası, sınıf kitlelerinin soruna karşı duyarlılık düzeyi, örgütlenebilecek eylemin düzeyi, mahiyeti ve muhtemel sonuçlarına kadar sorun tüm yönleriyle ele alınıp tartışılmalıdır. Böylesi bir çaba militanın silahlandırılması demektir. Bu kadrolaşmanın da temel gereklerinden biridir. Örneğimizden devam edelim. ESK saldırısına karşı sürdürülen siyasal faaliyetin ortaya çıkaracağı deneyimler vardır. Bu deneyimlerin kollektiflerde tartışma konuları olarak ele alınması ve sonuçlarının süzülerek kollektif bilince dönüştürülmesi siyasal eğitimin bir başka öğesidir. Yine kendiliğinden gelişen veya şu ya da bu kesimlerce örgütlenen tepki ve eylemliliklerin sonuçlarının kollektiflerde iç eğitim konusu haline getirilmesi bir başka gereklilidir. (Bu noktada bir ara bağlantı kurarak bir göreve de işaret etmek yerinde olacaktır. Kollektifler kendi çalışmalarının sonuçlarını yayınlara yansıtmalı, kendi alanlarındaki deneyimi merkezileştirmeli, yayınları çalışmalarının işlevsel araçları olarak kullanmalı yönündeki vurgumuz da bu çerçevede anlaşılmalıdır.)

Tüm bunların yapılması kollektif bilincin oluşumuna etkin bir katkı sağlayacaktır. Taktik politikanın yetkinleşmesine, varsa kusurlarından arınmasına, boşluklarının doldurulmasına önemli bir katkı yapacaktır. Kollektiflerde işlevsel ve canlı bir iç politik atmosfer yaratacaktır. İşte böylesi koşullarda tutuculuğun, yabancılaşmanın, daralmanın, maneviyat bozukluğunun yaşam alanı bulamayacağı, ortaya çıksa bile aşılmasının son derece kolay ve sancısız gerçekleştiğine tanık olunacaktır.

MYO, PYO ve öteki yayınlara katkıların örgütlenmesi ve yayınların düzenli incelenip tartışılması kollektif toplantılarının sürekli gündemlerinden biri olmalıdır.

Buraya kadar başarılı bir siyasal faaliyet yürütebilmenin asgari gerekleri ve bu faaliyetin yürütücüsü güç birikimimizin teorik-ideolojik ve siyasal donanımı sorunları üzerinde durmaya, bu alandaki önceliklere dikkat çekmeye çalıştık. Kendiliğinden anlaşılacağı üzere, üzerinde durduğumuz sorun işin özünde ihtiyaca ve işleve uygun kadrolaşma görevleridir. Kadrolaşma faaliyetinin temel fakat asgari gerekleridir. Oysa kadrolaşmaya ilişkin görevlerin sınırları ve militan sınıf devrimcisi haline gelmenin gerekleri çok daha geniş ve kapsamlıdır.

Kadro politikamızın bugünkü gerekleri komünist açık alan çalışmasının ihtiyaçlarıyla örtüşmektedir

3. Genel Konferans değerlendirmelerimizde kadro sorununa ilişkin olarak şunlar söylenmektedir: *"Kadrolar sorunu hiçbir zaman kendi başına konulamaz. Bu, temelde doğru bir ideolojik-siyasal çizgi, yetkin ve başarılı bir önderlik, doğru bir çalışma tarzı ve nihayet devrimci bir iç örgütsel yaşam sorunudur. Kadro sorunu, ancak tüm bunların organik bütünlüğü içinde gerçek anlamını, dolayısıyla başarılı ve kalıcı çözümünü bulabilir. Bu böyle*

olmakla birlikte, yine de tüm bu temel faktörlerin sağlıklı gelişiminin ve başarılı bir uyumunun, gelip kadrolar sorununun özel bir tarzda ele alınmasında düğümlendiği gelişme aşamaları vardır. Kadrolar sorunundaki muhtemel bir çözümsüzlük, bir ideolojik-politik çizginin tüm gücünü boşa çıkarabilir; bir önderliği güçsüz duruma düşürebilir; belirlenmiş görev ve hedefleri kağıt üstünde bırakabilir; ve nihayet, örgüt yaşamında ve pratik çalışmada bir tarzı tutturabilmeyi zora sokabilir, hatta tümüyle olanaksız kılabilir. Siyasal-örgütsel yaşamın diyalektik ele alınışı içinde, bu tür bir durumun kavranması, herhangi bir güçlük taşımaz." (*EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler*, s.168)

Burada söylenenler komünist açık alan çalışmamızın sorunlarına ışık tutmaktadır

Doğru bir siyasal çizginin akibeti bakımından kadro faktörünün belirleyici önemi üzerinde özel olarak durmak gerekmiyor. Bu marksist-leninist klasiklerde ve komünist basında yeterli açıklıkla irdelenmiş bir sorundur. Komünist açık alan çalışmasında halihazırda karşı karşıya bulunduğumuz sorunun mahiyeti bu genel çerçeve içinde olmakla birlikte, önemli ve kendimize özgü özgünlükler taşımaktadır. Sorunun kalıcı devrimci çözümü, bu özgün yanları iyi irdelemek ve çözümü için doğru yol ve yöntemler kullanabilmekten geçiyor.

Biz burada komünist açık alan çalışmasında genel siyasal faaliyetin ihtiyaçlarını karşılayacak ve genel bir devrimcilik anlayışı çerçevesinde elinden geldiğince belli görevler üstlenecek devrimci tipi üzerinde durmuyoruz. Böyle yoldaşlar hareketimizin saflarında hep olacak ve hareket büyüdükçe sayıları artacaktır. Yetenek, kapasite, enerji ve olanaklarını mücadelenin ihtiyaçlarına belli bir düzeyde sunan yoldaşlarımız olacaktır. Fakat biz yeni bir düzeyin, yeni bir kimliğin yaratılması peşindeyiz. Bu partili kimlik ve parti düzeyidir. Genel ya da güncel kimi görevleri omuzlama vasat devrimciliğini aşan, işçi sınıfının devrimci önderleri kimliğini kendinde cisimleştiren ve böyle bir kimliği edinmek için sınıfa giden, sınıftan öğrenen ve kendini dönüştüren / dönüştürülmeye açık olan kadro tipi yaratmaya çalışıyoruz.

EKİM 3. Genel Konferansı, kadrolaşma sorunları alanında yarattığı açıklıklarla sorunu çözmenin yolunu gösterdi. Örgütsel gelişmemizin sonraki süreci bu açıklıklar temeli üzerinde şekillendi. Tam da bu sayededir ki, hareketimiz sınıf çalışması eksenine konumlanmış ve bu alanda ilk önemli mevzileri kazanmış bir örgütsel omurga yaratabildi. İşçi sınıfı hareketindeki istikrarsızlığa, uzun süreli durgunluğa ve sınıf çalışmasının bundan kaynaklanan güçlüklerine rağmen, sınıf çalışmasında ısrar gösterdi ve güçlerini bu temel üzerinde dönüştürerek kadrolaştırmayı özel bir kaygı olarak gözetti. Bu özel ısrar ve kaygı komünist harekete, kendi öz örgütsel kimliğini, değerlerini, geleneklerini oluşturma imkanı verdi ve tüm bunların temsilcisi ve taşıyıcısı olan kadrolarını yaratmayı sağladı. Nicel sınırlılığı bugün için ne olursa olsun, böyle bir kimliğin yaratılmış olması hareketimizin en temel kazanımlarından biridir. İnşa sürecini nihayet tamamlayarak komünist işçi partisini kurabilmenin de kadrosal güvencesidir. Bu alanda önemsememiz gereken ciddi sorunlarımız, yetersizliklerimiz ve boşluklarımız elbette vardır. Fakat bugün bir bütün olarak örgütün sınıf çalışması eksenine konumlanmış olması, bu temeldeki çalışmanın giderek istikrara kavuşması, sözünü ettiğimiz sorundaki yetersizlik ve boşluklarımızı gidermeyi kolaylaştıran temel önemde bir maddi etkendir.

Ne yazık ki bu aynı gelişme ritminin devrimci açık alan çalışmasında tutturulabildiğini, bu alanda istikrarlı bir sürecin başlatılabildiğini söylemek olanaklı değil. Bu alanda birikmiş önemli bir güç birikimi var. İdeolojik-siyasal çizgimize bağlı olan, hareketin yöneliminden ve üstünlüklerinden heyecan duyan, hareketimiz etrafında kenetlenme çabası gösteren bu güçlerin önemli bir bölümü militan ve kararlı bir nitelik taşımaktadır. Yenilenmeye açık, sağlam bir sınıf devrimciliği kimliği kazanma samimi isteği içindedir. Fakat bunun maddi zeminini ve ortamını bulamadıkları için gelişip serpilememektedirler.

Kadrolaşmanın maddi-toplumsal zemini ve bunun acil pratik gerekleri

Proleter sınıf kimliğinin temsilcisi ve taşıyıcısı bir kadro çekirdeği yaratmak sorunu, komünist açık alan çalışmasının başından

itibaren temel bir zaaf alanı olagelmiştir. Bu zaafın temelinde ise, bu alandaki çalışmanın başından itibaren küçük-burjuva sosyal kökenden gelme aydın, yarı-aydın öğelere dayanıyor olmasıdır. Bu güçlerin gerçek bir kimlik dönüşümü ve sınıf intiharı sağlanamadığı (bu ancak ideolojik çizgimizin doğasına uygun bir siyasal çalışma ve mücadele içinde olabilirdi) ölçüde, doğan boşlukta, küçük-burjuva sosyal kimliğe ait anlayış ve alışkanlıklar açık alan çalışmamızın üstünde bir ağırlık olarak çökebilmiştir. Bu alandaki güçler arasında dar ve kısır çekişmeler, küçük-burjuva kollektivizminin ürünü klikçi eğilimler yeni ve taze güçlerin gelişme ve kişiliğini bulma ritmini zaafa uğratılabilmiştir. Bu kısır çekişmeler kimi güçlerin zaaflarını derinleştirmekle kalmamış, yer yer tahrip de etmiştir. Böyle bir sosyal ortamın ve çekişmelerin dışında herşeye rağmen kalmayı başaran yoldaşlar ise, bu çürütücü ortamın bir parçası olmamakla birlikte, bu zemini ortadan kaldıracak gücü ve inisiyatifi gösterememişlerdir.

Böylesi bir sosyal zeminin varlığı bu alandaki kimi yeni güçler için de bir tuzak işlevi görmüş, bu insanların kimlik dönüşümü yaşayamamasına, dahası eskiye ait alışkanlıklarını ortama bulaştırmasına yolaçabilmiştir.

Bu sorunun çözümünde esas ve tayin edici halkaya, sosyal ortam değişikliği ve siyasal sınıf çalışmasının örgütlenmesine yukarıda işaret etmiştik. Açık alan çalışmamızın ilk beş yılını bu açıdan değerlendirmenin bir anlamı yoktur. Bu zaten sınırlı bir kullanımdı. Fakat sonraki süreci bu açıdan değerlendirmek kesin bir gerekliliktir. Anlayış, alışkanlık, davranış, kültür ve değerleriyle proleter sınıf kimliğinin taşıyıcısı olabilmeyi, bunu ortama egemen hale getirerek adına layık bir siyasal sınıf çalışmasına önderlik etmeyi bu alanda istihdam edilen kadrolar gerçekleştirebilirdi.

Asıl zayıflık ve zaafiyet bu alanda yaşandı. Proleter dönüşümü yaşayamayan küçük-burjuva sosyal kimlik gerçeği bu alanda bizzat çalışmanın sürükleyicisi olması gereken kimi kadrolarda kendini kaba bir biçimde dışa vurdu. Bunlar bu kimliği aşma çabası ortaya koymak bir yana, yapılan müdahaleleri tutucu bir dirençle karşıladılar. Bu alana yönelik kapsamlı müdahaleler liberal, anarşizan kimliğin ürünü tepkilere konu edildi. Açık çalışmanın örgüt denetimini güçleştiren özellikleri bunlar için adeta bir kalkan oldu. Önderliğin bu yönlü müdahaleleri görünürde selamlansa da gerçekte boşa çıkartıldı. Zaman zaman dükalık eğilimleri geliştirildi. Başlangıçta iç iktidar çekişmesi olarak ortaya çıkan bu eğilimler, zamanla örgütü çekiştirme ve çizginin pratik gereklerini yeterince gözetmeme, önderliğin denetim ve yönlendirmesinden kaçma gibi bir merkezkaç tutuma dönüştü.

İlginçtir, yeraltı örgütünün kadrolar alanında '93-94 sürecinde yaşadığı problem daha ince biçimler altında sonraki süreçte bu alanda ortaya çıktı. Bunun elbette bir nedeni var. Hareketimiz '93-'94 sürecinde bir sıçramanın eşiğine gelmişti. Bu sıçramanın gereklerine uygun olarak kendini konumlandıramayan belli tipte kadrolar yapılan müdahalelere direnç gösterdiler. Bu aynı ihtiyaç açık alan çalışmasında haftalık politik yayın adımıyla birlikte kendini dayattı. Fakat dalgalı bir seyir izlese ve istenilen doğrultuya tam olarak oturmasa da, yakalanan gelişme ivmesi biriken sorunların üstünü bir dönem için örttü. Sorunlar daha açık bir mahiyet kazanıp dışa vurduğunda ise, önplandaki kimi unsurları kazanma kaygısı müdahaleyi geciktirdi.

3. Genel Konferanstan bu yana, ideolojik çizgimizin doğasına uygun bir siyasal sınıf çalışmasına istikrar kazandırmak, hareketimizin alana ilişkin taşıdığı temel bir kaygı oldu hep. Soruna ilişkin olarak gösterilen ilgi ve müdahale sayesindedir ki, genel sınırlar içerisinde de kalsa sınıf kitlelerine dönük bir çalışma bugüne kadar sürdürüldü. Henüz gerçek bir sınıf çalışmasını örgütleyecek bir konumda olmasalar bile, belli güçler fabrikalara yerleştirildi. Artık bu çalışma kesin bir tarzda yeni bir düzeye çıkmayı gerektiriyor. Kadrolaşma sorunlarını bu kadar yakıcı bir tarzda tartışmamızı gerekli ve olanaklı kılan da gerek güç, gerekse deneyim birikimi bakımından bu alandaki gelişmenin kendisidir.

Tüm bu gerçekler, mevcut güçlerimizin hareketimizin ideolojik çizgisi temelinde sıkı ve sürekli bir eğitimini ve yönelimize uygun politik faaliyet içinde dönüştürülmesini zorunlu kılmaktadır. Çalışmaya çekilen güçlerin hareketimizin toplam süreçlerini ve deneyimlerini öğrenmelerini sağlamak ayrıca önem taşımaktadır. Zira bu alandaki güçlerin

sürecimizin seyri ve deneyimleri hakkında yeterli açıklık taşımadıkları anlaşılmaktadır.

Küçük-burjuva sosyal kimlik ve ortamın yarattığı sorunlar

Açık alan çalışmamızın bir başka temel sorunu, komünist açık alan çalışmasını omuzlayan güçlerin önemli bir bölümünün sosyal köken ve kültürel şekillenme olarak küçük-burjuva sosyal kategorilere ait bulunmalarıdır. Bu kökenden gelen bir kişiliğin, ideolojik kavrayış, sosyal-kültürel eğilimler, yaşam tarzı ve alışkanlıkları yönünden köklü bir ideolojik ve sınıfsal dönüşüme olan ihtiyacı yeterince açıktır. Talebe alışkanlığı, sosyal yaşamda dağınıklık, bohem yaşam eğilimleri iç yaşama da yansımakta, siyasal süreçler karşısında kendiliğindenciliği, plansızlığı ve dağınıklığı beslemektedir. Mevcut güç birikimimiz, ideolojik çizgimiz etrafında güçlü bir kenetlenme içinde olsa bile, bunu, ideolojik çizgimizin içselleştirilmesi sorunu ve canalıcı ihtiyacıyla karıştırmamak gerekir. Fakat daha da önemlisi, hem bu çizginin canlı ve yaratıcı içeriği ile kavranması ve hem de kavrandığının pratikte gerçekten anlaşılabilmesi için, bir kez daha ciddi bir siyasal sınıf pratiği gerekir ki, açık alan çalışmamızın en büyük sorunu da budur. Bu basitçe işçi sınıfı kitlelerine dönük bir faaliyet değil, yaşamı bizzat sınıf kitlelerinin içinde kuran, sınıf hareketiyle canlı ve organik bağlar hedefleyen bir yaşam ve çalışma tarzı demektir. Kadro dönüşümünde çalışma tarzı ve yaşamın buna uygun düzenlenişi tayin edici bir öneme sahiptir.

Bütün bunlara, bugünün devrimci kuşağının 12 Eylül döneminin yetiştirdiği insan tipleri içinden çıktığı, 12 Eylül yenilgisi ile '89 çöküşünün etkisini taşıdığı, genel tasfiyeci cereyana maruz kaldığı ve kitle hareketindeki ağır ve sancılı gelişmenin yıpratıcı sıkıntısını yaşayan bir kuşak olduğu temel önemdeki gerçeği de eklenmelidir.

Devrimci bir iç atmosfer ve örgüt kültürü

Açık alan çalışmamızın en önemli sorunlarından biri de iç ilişkilerde ve işleyişte devrimci bir iç atmosferin egemen hale getirilememesidir. Örgüt mefhumu ve örgüt kültürü alanında varolan zaaf ve zayıflıklardır. Sınıf devrimciliğinin örgüt kimliği alanına giren bu sorunların kapsamı da hayli geneştir.

Tek tek yoldaşların bu alandaki düzeyi elbette farklıdır. Yine örgüt bilinci ve kimliği alanında tanımladığımız zaaflı kişilik tipi çerçevesinde değerlendirilmemesi gereken yoldaşlar elbette vardır. Fakat biz soruna tekil örnekleri üzerinden değil, birleşimin egemen düzeyi üzerinden yaklaşmanın daha doğru ve işlevsel olacağını düşünüyoruz. Çubuğu zaaf alanına bükmek, gerçekliğe isabetle ve yüreklilikle işaret etmek, yüklenme alanlarının önceliklerini isabetle saptamamıza yardımcı olacaktır. Sözünü ettiğimiz zaaf ve zayıflıkların sorumluluğu elbette bu yoldaşların kendisinde değil. Bu bir bütün olarak hareketimizin alandaki zayıflığıdır. Doğal olarak giderilmesi de hareketimizin bir sorunudur. Bugün alanı kapsamlı bir müdahale konusu etmemizin esas nedeni de budur.

Alanda öteden beri sürüp gelen ve nihayet kesin bir tarzda sona erdirme, zeminini kurutma kararlılığında olduğumuz, bize yabancı bir örgüt kültürünün ve bize yabancı bir önderlik anlayışı ve kollektivizm uygulamasının birçok şeyi karmakarışık hale getirdiği yeterince açıktır. Demokrasi ve disiplin, haklar ve görevler, yetkiler ve yükümlülükler, örgüt bilinci, kollektivizm, merkeziyetçilik ve ademi merkeziyetçilik sorunlarındaki çarpık bakış, küçük-burjuva kültürü ve tekyanlılığı ortamımızı bozucu bir rol oynamıştır. Yine pratik önderlik anlayışı, yoldaşların görevlere seçimi ve değerlendirilmesi, insanlara ve kusurlarına yaklaşım alanında da bu aynı bozucu öğe rol oynayabilmiştir. Saflarımızda liberal gevezelikler boy vermiş, iç illegalite mefhumu boşa çıkartılmış, yaratılan dedikodu ortamıyla yoldaşlık ilişkileri ve iç maneviyat zedelenmiştir..

Tüm bu hususları gözeten ve kollektifler üzerinde sürdürülecek olan yoğun bir iç eğitim ve devrimci bir iç hesaplaşma sürecine girilmek durumundadır. Bu kadrolaşma alanına ilişkin saydığımız özellikler üzerinden aynı zamanda tüm yoldaşlar için bir özeleştirel süreç demektir. Devrimci eleştiri ve özeleştiri yenilenmenin olmazsa olmaz koşullarından biridir.

Tüm bu sorunlar çerçevesinde 3. Genel Konferans metinlerimizin ilgili bölümleri titiz bir inceleme ve etraflı bir tartışmaya konu edilmelidir.

Örgüt içi aleniyet üzerine

Proletaryanın devrimci partisi demokratik bir partidir. İç yaşamını en geniş ve işlevsel bir demokratik işleyiş üzerinden örgütlemeyi gözetir. Çünkü, işlevsel bir demokrasi partinin sağlam bir disiplini oluşturabilmesini kolaylaştıran faktörlerden biridir. Fakat bu, "geniş bir demokrasi"nin her zaman ve her koşulda örgütlenebileceği, bu geniş çerçevenin mutlaklaştırılabileceği anlamına gelmez. Çünkü "geniş bir demokrasi"nin uygulanabilmesi iki açık koşulu da gerektirir. *"Birincisi tam bir açıklığı, ikincisi bütün kademelere seçimle gelinmesini"* (Lenin)

Örgütün üyeleri için tam bir açıklık olmadan demokratlıktan söz etmek gülünç olur" diyen Lenin, zamanın (1900'lerin başı) "Alınan partisine (SPD) demokratik bir örgüt" denilebileceğini belirterek devam eder: *"Çünkü parti kongresi oturumlarına varıncaya kadar bu partide her şey açıkça yapılır" (Ne yapmalı)* Siyasal özgürlüklerin son derece geniş bir tarzda kazanıldığı ve bu özgürlüklerin kurumlaştırıldığı bir toplumda, komünist partisi bu siyasal özgürlüklerden en geniş bir tarzda elbette yararlanacaktır. Bu, "örgütün üyeleri için tam bir açıklık" için geniş bir zemin, uygun bir ortam demektir.

Peki, illegal-ihtilalci bir temelde örgütlenmiş ve üstelik Türkiye gibi, siyasal özgürlüklerin bulunmadığı, azgın bir faşist rejimin hüküm sürdüğü bir ülkede bu açıklık ilkelerinin olduğu gibi uygulanabileceği söylenebilir mi ? Elbette ki hayır. Faşist bir rejimin hüküm sürdüğü, siyasal özgürlüklerin olmadığı Türkiye'de tam bir açıklık ile illegal-ihtilalci bir örgüt yapısının asla korunamayacağı son derece açık bir gerkçektir. Kaldı ki, sorun kendi başına demokratik özgürlüklerin olmayışı, bir kontr-gerilla rejiminin hüküm sürmesiyle ilgili de değildir. Partinin ihtilalci kimliği ve bu kimliğin burjuva düzenin varlığını yadsıyan karakteriyle ilgilidir. Bu anlamda illegal-ihtilalci bir konum zorunlu bir tercihtir. Parti üyeleri için tam bir açıklık ve bütün kademelere seçimle gelinmesi partinin illegal temelini boşa çıkarmakla kalmaz, partide yetkinleşme ve uzmanlaşmayı da zaafa uğratır.

Lenin'in, Rus Ekonomistleri'le ilgili sorun üzerine yürüttüğü polemik bu çerçevede son derece öğreticidir. *"Parti proğramının ilkelerini kabul eden ve partiyi gücü yettiği kadar destekleyen' herkesin, gizli çalışan devrimcinin bütün eylemlerini denetlemesini akıl alır mı? İşin çıkarları gereği, devrimci, bu 'herkes" dediklerimizin onda-dokuzundan kimliğini saklamak* ***zorunda*** *iken, bu herkesin, devrimcilerden birini belli bir kademeye seçmesi mümkün müdür?* ***Raboçeye Dyelo****'nun ortaya attığı görkemli formüllerin* ('geniş bir demokrasi ilkesi) *gerçek anlamı üzerinde biraz düşününüz, otokrasinin karanlığı ve jandarma egemenliği altında, parti örgütündeki 'geniş demokrasinin'* ***yararsız ve zararlı bir oyuncaktan*** *başka bir şey olmadığını görürsünüz. Yararsız bir oyuncaktır, çünkü gerçekte, hiç bir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin,* ***geniş*** *demokrasiyi hiç bir zaman uygulamamıştır ve uygulayamamıştır. Zararlı bir oyuncaktır, çünkü, 'geniş bir demokrasi ilkesinin' uygulanması yolunda herhangi bir çaba, sadece, polisin büyük baskınlara girişmesini kolaylaştıracak, bugün hüküm süren ilkelliği devam ettirecek, ve pratik içinde çalışan militanların dikkatini, profesyonel devrimciler olmak için kendilerini eğitmeleri gibi ciddi ve ivedi bir görevden 'kağıt' üstünde ayrıntılı seçim sistemi kuralları hazırlamaya çekecektir. Bu 'demokrasicilik oyununu' ancak etkin çalışmaya katılma fırsatını bulamayan kimselerin sık sık toplandığı yurtdışında, özellikle küçük gruplarda, yer yer gelişebilir."* (*Ne Yapmalı*?, Sol Yayınları, s.170-171)

Peki bu durumda parti içi aleniyet nasıl sağlanacaktır? Bizim koşullarımızda parti içi aleniyeti sağlamanın biricik yolu ve güvencesi tüm bilgilerin zamanında ve eksiksiz olarak merkezileştirilmesidir. Parti içi aleniyet, adı üstünde partinin iç aleniyetidir ve illegal-ihtilalci bir partide bunu sağlamanın biricik yolu *"parti merkezinin (ve dolayısıyla bir bütün olarak partinin) hareketten sürekli olarak haberdar edilmesi ve partiye karşı sorumluluk açısından, mümkün en fazla ademi merkeziyetçi"* liğin sağlanmasıdır. Bu, parti merkezine eksiksiz ve zamanında bilgi aktarımı demektir. Kontr-gerilla rejimi altında ***"parti***

merkezini partide olup bitenlerden düzenli olarak haberdar etmekten başka bir parti içi aleniyet aracımız ya da silahımız olamaz." (Lenin, vurgular bizim.)

Böylesi bir uygulama parti içi demokrasi ve üyelik haklarına aykırı bir uygulama değilmidir? diye sorulabilir. Bu örgüt içi demokrasiden ne anlaşıldığına bağlıdır. Devrimci bir örgütte iç ilişkiler ve iç işleyiş güvensizlik temeli üzerinde şekillenmez. Birbirine güvensiz insan topluluklarının oluşturduğu bir örgüt parçalanıp dağılmaya mahkumdur. Böylesi bir örgüt hiç bir ciddi savaşa giremez, girişmeye kalkışsa bile hiç bir başarı şansı olamaz. Böylesi bir örgütte işlevsel bir demokrasi değil, karşılıklı hamleleri gözeten, birbirine karşı her an tetikte duran, kolaylıkla sırtını birbirine dönemeyen, biçimsel kurallardan sonuç alınabileceği gibi gerçek yaşamda iflas etmeye mahkum bir sözümona demokrasi olur. Bu, örgütte yapay tartışmaların sonu gelmez bir biçimde sürüp gitmesinin de zeminidir. Gerçek komünistlerin, eksiksiz karşılıklı güvenin hüküm sürdüğü yakın va kaynaşmış bir yoldaşlar topluluğu arasındaki ilişkilerde oyuncak biçimler üzerine düşünüp kafa yormaya vakitleri yoktur. *"Hareketimizde etkin olarak çalışanlar için biricik ciddi örgüt ilkesi, en sıkı gizlilik, üyelerin en sıkı elekten geçirilmesi ve profesyonel devrimcilerin eğitilmesi olmalıdır. Bu nitelikler birleşince "demokratçılıktan çok daha değerli olan bir şeye, devrimciler arasında eksiksiz bir yoldaşça karşılıklı güvene kavuşmuş olacağız. Bu, bizim için kesin olarak gerekli, çünkü, Rusya'da genel demokratik denetimi bunun yerine koymak sözkonusu olamaz."* (Lenin. *Ne Yapmalı?*) İşte böylesine bir devrimciler topluluğunun olduğu bir örgütte son derece geniş bir demokratik ilişki ağı kendiliğinden oluşur. Hak ve hukuk tartışması yerine zengin bir fikir tartışması yaşanır. Ve genellikle kararlar kendiliğinden oluşur. Böylesi bir örgütte inisiyatifin ve yetkilerin en geniş bir kullanımı olanaklı hale gelir. Gerçek yaşama baktığımızda bunun böyle olduğunu anlamakta hiç bir güçlük çıkmaz. Devrimci bir örgütün yapısı ve siyasal sorumluluğun özünden kopartılmış bir hak ve hukuk tartışması ciddi sorun ve sonuçlara yol açarken, *"eksiksiz bir yoldaşça karşılıklı güven"* in olduğu durum ve koşullarda yetkilerin sınırsız bir kullanımının hiç bir iç sıkıntıya yol açmadığı açıktır. Karşılıklı güvene dayalı gerçek demokratik ilişkilerin ve işleyişin egemen olduğu bir illegal örgütte ise *"mümkün en fazla ademi merkeziyetçiliğin sağlanması"* ından başka bir anlama gelmeyen parti içi aleniyetin gereklerine tam riayetin önemi bir kat daha artar.

Peki bu pratik olarak nasıl yapılacaktır ?

Parti içi aleniyetin en önemli araçlarından biri, parti merkezine sunulmak üzere belli periyodlarla ve eksiksiz bilgi içermesi kaygısıyla hazırlanan organ raporlarıdır. Kişisel raporlar da -organın bilgisine açık olmak ve organ raporunun yerine ikame edilmemek koşuluyla- verilebilir. Fakat, parti faaliyetinin merkezileşmesi dönemsel raporlara indirgenemez. Böyle bir kavrayış, biçimsel, brokratik bir zihniyetin ürünüdür. Parti yaşamında önemli olan, faaliyetin ve gelişmelerin toplam bilgisinin zamanında merkeze akmasıdır. Bu da, bir dizi başka yol, yöntemi ve aracı kullanmayı gerektirir. Önemli olan bu yol, yöntem ve aracın isimlendirilmesi değil, parti içi aleniyetin bir gereği olarak azami ademi merkeziyetçiliğin parti yaşamındaki öneminin kavranmasıdır.

Örneğin, bir gelişmenin tüm bilgilerini edinerek zamanında merkeze iletmek, örgütsel-siyasal faaliyetin sorunları, ya da siyasal çalışmanın sonuçları üzerine merkezi yayın organlarına gönderilen yazılar, faaliyetin çeşitli yönlerine, ya da şu veya bu örgüt kuruluna ilişkin olarak kaleme alınan eleştirel metinler vb. tümü de parti içi aleniyeti sağlamanın, ademi merkeziyetçiliğe uygulama gücü kazandırmanın yol ve yöntemleridir.

Parti içerisinde şu ya da bu meselede farklı fikirlerin ortaya çıkması doğaldır. Çünkü parti canlı bir organizmadır. Düşünen, bilgili ve deneyimli insanların örgütüdür. Bu farklı fikirlerin kendini ifade etme olanağı demek bir kez daha parti içi aleniyete uygun bir davranış tarzı demektir. Parti içinde farklı fikirlerin kendini ifade edebilmesi demek, parti düşmanı her türlü fikrin partide özgürlük ortamı bulabileceği anlamına gelmez. Bu hakkın kullanılması, en başta bu "farklı fikirler"in, partinin teorik-proğramatik görüşlerinde ifadesini bulan ideolojik çizginin genel esasları zemini üzerinde bulunmalarıdır. Ayrı bir grup, klik ya da hizip disiplini kaygısına dayalı olmamalarıdır. "Farklı fikirlerini yayma hakkı"nı partinin aleniyet ve iç işlerlik ilkesine aykırı bir davranışa yol açmamasıdır.

Komünistlerin hareket noktası, bir kez daha proletarya devriminin ve partinin çıkarları, parti birliğinin korunması herşeyin üstündedir. Sözgelimi, partinin şu ya da bu meseledeki görüşüne itiraz etmek, bunu eleştirmek bir üyenin hakkıdır. Fakat bu üye bu hakkını partinin meşru platformları dışında kullanamaz. Organ toplantıları, raporu ve gerekli gördüğü durumlarda ise kendi imzasıyla yayın organları üzerinden fikri mücadelesini sürdürebilir. Ama bu meşru platformlar dışında üyeliğinden doğan hak, yetki ve yükümlülüklerini bir yana bırakmaksızın aksi davranışların içine giremez. Hem meşru platformlarda tartışmadan kaçmak ve hem de farklı fikirleri üzerinden çevre çalışmasına girişmek bir hizip faaliyeti olduğu gibi, partiyi savunmasız bırakan siyasal bir ahlaksızlıktır da. Bir parti üyesi, bazı farklı fikirlere sahip olduğu halde, bu ya da şu nedenle bu düşüncelerini parti platformlarma yansıtmayabilir. Burada garipsenecek bir durum yoktur. Fakat bu aynı parti üyesi, meşru parti platformlarında dile getirmediği düşüncelerini herhangi bir biçimde şu ya da bu ilişkisinde propaganda konusu da yapamaz. Sözkonusu farklı fikirleri ikili ilişkilere bulaştırmak ise özgüven yoksunluğu kadar, siyasal terbiyeden mahrumiyetin de bir göstergesidir.

Aleniyet adına kuralsızlık, laçkalık, dedikoduculuk ve kirli yöntemlere tevessül

En tam açıklığın arzulanan, fakat bir yeraltı örgütünde ve kontr-gerila iktidarının sürdüğü bir ülkede bunun mümkün olmadığını belirtmiştik. Bu durumda partinin aleniyet ilkesini devimci yol ve yöntemleriyle uyguladığını, bunun yol ve yönteminin de azami ademi merkaziyetçilikten başka birşey olmadığını belirtmiştik.

Burjuvazi, aleniyeti can düşmanı bilir. Çünkü , toplumsal yaşamda aleniyet burjuva sınıfın sömürücü ve zalim yüzünü açığa çıkarır, kirli ve karanlık yaşamını toplum nezdinde açık hale getirir. Bunun için iktidar gücüne dayanarak yasa ve yasaklar koyar. Klikler arası çıkar çatışmasında ise rakiplerini devre dışı bırakmak için kimi kirli çamaşırlar ortaya dökülür. Ama bu, toplumun emekçi sınıflarına "temiz toplum yaratma çabası" olarak sunulur. Bu aynı sınıfın toplumun ezilen ve sömürülen sınıflarına ve bu sınıfların siyasal temsilcisi kurum ve kişilere karşı ise zorbalık ve zulmün yanında başvurduğu öteki yöntemler spekülüsyon, karalama ve iftiradır.

Küçük-burjuvazi de burjuva sınıfın ideolojisinin ve kültürünün taşıyıcısıdır. Bu sosyal köken devrimci saflarda tasfiyeciliğin toplumsal dinamiğidir. Küçük-burjuva yiğidi, devrimci özlem ve ideallerden koptuğu andan itibaren karşı-devrimci ruh hali tüm benliğini sarar. Bu aşamadan sonra egemen sınıfın yöntemlerine hızla sarılır, bu aynı sınıfın cephaneliğinden aldığı silahları devrime ve devrimciliğe karşı kuşanır. Ve bunu büyük bir ikiyüzlülükle proletaryanın ve emekçi sınıfların çıkarlarını savunmak, değerlerini korumak adına yapar.

Küçük-burjuvazinin bu tipi, devrimci aleniyetten korkar. Devrimci aleniyet adına yaptığı "azami örgütlenme düzeyine" ulaşmak, azami ademi merkeziyetçiliğe uygulama gücü kazandırmak, her türlü bilgi, belge ve değerlendirmeyi zamanında merkezileştirmek değildir. O, böyle bir uygulamayı "Liderlerin diktatörlüğü" sayar ve buna karşı "ilke muhalefeti"ne girişir. Çünkü, ciddi devrimci girişimler, ciddi örgütlenmeler ve iktidar perspektifi ona yabancı bir duygudur. O kendi bireysel eğilimleri üzerinden süreçlere ve sorunlara bakar.

Ne yapar örneğin; Açıklık adına örgüt bilgi ve belgelerini otalığa döker. Farklı fikirleri olduğundan dem vurur. Bu değerli fikirlerini meşru platformlarda tartışmak, kamuoyu önünde açık mücadelesini vermek yerine, bir dizi yalan ve çarpıtmayla birarada köşede bucakta fısıldar. İkili ilişkilere konu eder. Aleniyeti savunma adına karmakarışık kafasını, kafasının içindeki örümcekleri ikili ilişkilerde boşaltır. Burjuvazinin emekçi sınıfları savunmasız bırakan yönteminin bir benzeridir bu.

Fikrine güvenmez. Kazara fikri öğrenilmiş ve açık eleştiri konusu yapılmışsa, fikrini kuvvetle savunmak yerine, feveran içinde kişiliğine saldırı olduğunun çığırtkanlığını yapar. Bir gecede yeni ve derin teorik-siyasal keşiflerde bulunur. Birileri olaki bu fikirleri ciddiye alıp eleştirmeye çalışsın. Hayır, o buna gelmez. Devrimci fikirlerin güçlü atmasferi karşısında çarçabuk "yanlış anlaşıldı, öyle demek istemedim" diyerek tornistan yapmayı akılcılık sayar.

Dürüst davranmayı bilmez. Artık böyle bir değere yabancıdır. Fısıltı basınına elinden

geldiğince yalan yanlış bilgi verir. Kişisel iftira ve karalamaya girişir. Zehiri ortaya saçar. Ama sahip çıkmaz. Sıkıştığında ise suçlarını başkalarına yıkmaya çalışır.

Rüzgara göre yön değişir. İktidar perspektifinden yoksunluk politika pratiğinde güncel gelişmeleri, girdabına kapılınayla birleşir. Eleştiri karşısında dayanıksızdır. Ya hemencik teslimiyet gösterir, ya da bir bir bahaneyle küserek tartışma platformundan kaçar. Gerçekte ise özgüvenden yoksun, meşru platformlarda yüreksiz ve dayanıksızdır. 15 dakika içinde ikna olmuş görünür ve böylelikle bu vartayı da atlatır.İki yüzlüdür. Görünürde keskin bir devrimci, örgüte sadık bir militandır. Hele örgüte ve davaya bağlılığına toz kondurmaz. Ona göre ortada bir hata ve sorumsuzluk varsa bunun musebibi başkalarıdır. Örgüte güvenmez. Yoldaşlarına güvenmez. Çünkü kendine güveni yoktur. Kendini etkiye açmaktan korkar. Bu nedenle örgütüyle , organıyla bütünleşmez. Ya ne yapar? Kişisel ilişkilerini yatay ilişki zeminine çevirir. Bunu örgüte ya da kimi örgüt bireylerine karşı kumpas kurma alanına dönüştürür. Ve bunları kendinde meşru bir hak olarak görür. vb. Kısacası, küçük-burjuvanın bu düşkün tipi, üyelik haklarını şirket ortaklığıyla karıştırır. Aleniyetin devrimci içeriğini boşaltarak, işlevini boşa çıkararak istismar zeminine çevirir. Burada özel bir kişiden değil, bir sosyal tipolojiden söz ettiğimiz açıktır. Tasfiyeci kimliğe bürünmüş bütün kişiliklerde bu aynı zihniyeti, tihniyeti ve davranışı -üç aşağı beş yukarı- bulmak mümkündür.Partinin devrimci ortamı, devrimci işlerliği, devrimci aleniyeti ve devrimci disiplini!

Bu tiplerin yoldan çıkışını engellemenin ya da yoldan çıkanları ayıklamanın silahı budur. Yani, bir kez daha "azami örgütlenme derecesi." Bir kez daha "taşı sapanından eksik etmemek"!

Şiarlar üzerine

(Baştarafı. s.21'de)

deneyiminden sonra tam da devrimci proletarya devlet erkini tek başına eline almalıdır-başka türlü devrimin zafari ***imkansızdır***. İktidarın proletaryanın elinde olması, onun yoksul köylülük ya da yarı-proleterler tarafından desteklenmesi -biricik çıkış yolu budur, ve bu çıkış yolunu hangi koşulların olağanüstü hızlandırabileceğini daha önce söyledik.

Bu yeni devrimde Sovyetler ortaya çıkabilir ve çıkmalıdır, ama şimdiki Sovyetler ***değil***, burjuvaziyle anlaşma organları değil, aksine onlara karşı devrimci mücadele organları. Bizim o zaman da tüm devletin Sovyetler tipine göre inşasından yana olacağımız doğrudur. Bu, genel olarak bir Sovyetler sorunu değildir, aksine ***verili*** karşı-devrime karşı ve ***verili*** Sovyetler'in ihanetine karşı bir mücadele sorunudur.

Somutun yerine soyutun konması, devrimde başlıca günahlardan, en tehlikeli günahlardan biridir. Verili Sovyetler başarısızlığa uğradılar, tamamen karaya oturdular, çünkü bunlarda Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin partileri egemendi. Şu anda bu Sovyetler, kasap tezgahında satırın altına yatırılmış olarak, yürek paralayıcı bir biçimde meleyen koyunlara benziyor. Şimdi Sovyetler, müzaffer ve zafer kazanmakta olan karşı-devriin karşısında güçsüz ve çaresizdir. İktidarın Sovyetlere devri şiarı, iktidarın verili Sovyetler tarafmdan devralınması için "basit" bir çağrı olarak kavranabilir, ama bunu söylemek, bu çağrıda bulunmak şimdi halkı aldatmak demektir.. Aldatmadan daha tehlikeli birşey yoktur.

Rusya'da sınıfların ve partilerin mücadelesinin 12 Mart'tan (27 Şubat) 17 (4) Temmuz'a kadarki gelişme devresi sona erdi. Eski sınıfların, eski partilerin, eski Sovyetler'in değil, aksine mücadele ateşi içinde , mücadelenin seyrinin yenilediği, çelikleştirdiği, eğittiği, yeniden kalıba döktüğü sınıfların, partilerin, Sovyetlerin ortaya çıktığı yeni bir devre başlıyor. Geriye değil, ileriye bakalım. Eskilerle değil, Temmuz sonrasının yeni sınıf ve parti kategorileriyle harekat yürütelim. Yeni devrenin başında, Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler onunla anlaştığı için zafer kazanmış ve yalnızca devrimci proletarya tarafından yenilgiye uğratılabilecek olan muzaffer burjuva karşı-devrimin nihai zaferine gerekse de Sosyal-Devrimcilerle Menşeviklerin nihai (mücadelesiz) yenilgisine ve yeni devrimin yeni yükselişine kadar çeşitli etaplar olacaktır. Fakat bunun hakkında, ancak daha sonra, bu etaplar teker teker daha belirgin hatlar kazandığında konuşulabilecektir.

Temmuz 1917, *Seçme Eserler,* Cilk:6
İnter Yayınları, s.176-183

Şiarlar üzerine

V.İ.LENİN

Tarihte ani dönüşümler olduğunda, ileri partilerin bile, az çok uzunca bir süre yeni duruma alışamadıkları ve dün doğru olan, ama bugün her türlü anlamını yitirmiş, tarihin ani dönüşümü nasıl "birdenbire"ortaya çıkmışsa öyle "birdenbire" anlamını yitirmiş olan şiarları tekrarladıkları sıkça görülmüştür.

Öyle görünüyor ki, tüm devlet iktidarının Sovyetler'e geçmesi şiarında da benzer birşey tekrarlanabilir. Bu şiar devrimimizin geri getirilmez biçimde yitip gitmiş olan, diyelim ki, 12 Mart (27 Şubat)-17(4) Temmuz arasındaki dönemde doğruydu. Şimdi artık bu şiar açıkça doğru olmaktan çıkmıştır. Bunu kavramadan, bugünün aktüel sorunları kavranamaz. Her bir şiar, belirli bir politik durumun bütününün özelliklerinden çıkarılmak zorundadır. Fakat 17 (4) Temmuz'dan sonra Rusya'da politik durum şimdi, 12 Mart'tan (27 Şubat) 17 (4) Temmuz'a kadarki dönemdeki durumdan temelden farklıdır.

O sıralar, devrimin bu yitip gitmiş döneminde, devlette, hem madden hem de resmen devlet erkinin belirsiz geçiş durumunu ifade eden "ikili iktidar" denen şey vardı. İktidar sorununun her devrimin temel sorunu olduğunu unutmayalım.

O zaman iktidar kararsız bir durumda bulunuyordu. Geçici Hükümet ve Sovyetler gönüllü bir anlaşma temelinde iktidarı paylaşmışlardı. Sovyetler, özgür, yani dışarıdan hiçbir zora tabi olmayan, ve silahlı işçi ve asker kitlesinin delegasyonlarını temsil ediyordu. Silahlar halkın elinde, halk üzerinde dışarıdan zor yok-meselenin ***özü*** buydu. Tüm devrime ileriye doğru gelişiminde barışçıl bir yolu açan ve garantileyen şey buydu. "Tüm iktidarın Sovyetler'e geçmesi" şiarı, bir sonraki adımın, bu barışçıl gelişme yolunda doğrudan hayata geçirilebilir adımın şiarıydı. O, 12 Mart'tan (27 Şubat) 17 (4) Temmuz'a kadar mümkün ve tabii ki en çok istenir olan ve şimdi kesinlikle imkansız olan devrimin barışçıl gelişiminin şiarıydı.

Öyle anlaşılıyor ki, "tüm iktidarın Sovyetler'e geçmesi" şiarının tüm yandaşları, bunun devrimin barışçıl bir gelişiminin şiarı olduğu konusunda açık değillerdir. Yalnızca, o sıralar, 12 Mart'tan (27 Şubat) 17 (4) Temmuz'a kadar hiç kimsenin, hiçbir sınıfın, hiçbir ciddi gücün, iktidarın Sovyetler'e geçmesine karşı çıkacak ve bunun engelleyecek durumda olmaması anlamında bir barışçıl gelişimin değil. Hepsi bu değil. Barışçıl gelişme o sıralar, tüm devlet erki tam zamanında tümüyle Sovyetlere geçmiş olsaydı, bunlar içinde sınıf ve partilerin mücadelesinin en barışçıl ve en sancısız biçimde gerçekleşmesi bağlamında bile mümkün olabilirdi.

Meselenin bu son yanı da henüz yeterince dikkate alınmıyor. Sovyetler sınıf bileşimi itibariyle, işçi ve köylü hareketinin organlarıydı, onların diktatörlüğünün hazır biçimiydi. Bunlar iktidarın tamamına sahip olsalardı, küçük-burjuva katmanların temel eksiği, onların başlıca günahı, kapitalistlere karşı körü körüne güven pratikte aşılmış, kendi önlemlerinin deneyimiyle eleştiriye tabi tutulmuş olurdu. İtidarda bulunan sınıf ve partilerin yerine başkalarının geçmesi, Sovyetler içinde, onların mutlak egemenliği ve tam iktidarı zemininde barışçıl olarak gerçekleşebilirdi; tüm Sovyet partilerinin kitlelerle bağı sağlam ve sıkı kalabilirdi. Yalnızca Sovyet partilerinin kitlelerle bu en sıkı ve engelsiz genişliğine ve derinlemesine gelişen bağının, burjuvaziyle küçük burjuvaca anlaşma hayallerinin barışçıl yoldan aşılmasına yardım edebileceği asla gözardı edilmemelidir. İktidarın Soyetler'e geçmesi aslında sınıfların ilişkisini değiştirmezdi ve değiştiremezdi de; köylülüğün küçük-burjuva karakterinde hiçbir şey değiştirmezdi. Fakat köylülerin burjuvaziden kopması için, işçilere yakınlaşması ve sonra da onlarla birleşmesi için tam zamanında önemli bir adım atmış olurdu.

İktidar tam zamanında Sovyetler'e geçmiş olsaydı böyle olabilirdi. Bu halk için en kolay ve en avantajlısı olurdu. Bu yol, en sancısız yol olurdu ve bu yüzden olanca enerjiyle bunun için mücadele etmek gerekirdi. Fakat şimdi bu mücadele, iktidarın tam zamanında Sovyetler'e geçmesi mücadelesi sona erdi. Gelişimin barışçıl yolu imkansız hale geldi. Barışçıl olmayan, en sancılı yol başladı.

17 (4) Temmuz dönemeci, tam da, onun ardından objektif durumun şiddetli bir biçimde değişmiş olmasından ibarettir. İktidarın kararsız durumu son buldu, iktidar tayin edici yerde karşı-devrimin eline geçti. Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin küçük-burjuva partilerinin karşı-devriinci Kadetlerle anlaşma zemini üzerinde partilerin gelişimi, bu iki küçük-burjuva partinin, karşı-devrimci cellatların fiili katılımcıları ve yardakçıları haline gelmesine yol açtı. Küçük-burjuvaların kapitalistlere bilinçsiz körü körüne güveni, küçük-burjuvaları, partilerin mücadelesinin gelişme seyri üzerinden karşı-devrimi bilinçli olarak desteklemeye götürdü. Partilerin ilişkilerinin gelişim çemberi tamamlandı. 27 Şubat'ta tüm sınıflar monarşiye karşı birleştiler. 4 temmuz'dan sonra karşı-devrimci burjuvazi. monarşistler ve Kara Yüzler'le kol kola, küçük-burjuva Sosyal-Devrimcilerle Menşevikleri kendine kattı, bu arada onlara kısmen gözdağı verdi ve fiili devlet iktidarını Cavaignac'ların eline, cephede itaatsizleri kurşuna dizen ve Petrograd'da Bolşevikleri bastıran askeri bir çetenin eline verdi.

İktidarın Sovyetler'e geçmesi şiarı şimdi Don Kişotluk ya da alay etmek gibi olur. Bu şiar objektif olarak halkı aldatmak olur, ona, iktidarı ele geçirmek için Sovyetler'in sanki ***şimdi*** de iktidarı devralmayı yalnızca istemeleri ya da buna karar vermelerinin yeterli olduğu, sanki Sovyetler'de, cellatlara yardakçılık yaparak pisliğe bulanmamış partiler hala varmış, sanki olmuş olanlar olmamış kılınabilirmiş kuruntusunu aşılamak olur.

Devrimci proletaryanın, Bolşeviklerin bastırılmasını, cephede kurşuna dizmeleri ve işçilerin silahsızlandırılmasını destekledikleri için Sosyal-Devriincilerden ve Menşeviklerden deyim yerindeyse"öç almak" için, onları karşı-devrime karşı desteklemeyi"reddedebileceği"ni sanmak en büyük yanılgı olurdu. Sorunu böyle koymak, birincisi, darkafalı ahlak kavramlarını proletaryaya taşımak olurdu (çünkü eğer davaya yarayacaksa, proletarya yalnızca kararsız küçük-burjuvaziyi değil, büyük burjuvaziyi de daima destekleyecektir); ikincisi-ve en önemlisi budur-meselenin politik özü yerine"ahlak dersi vermeyi" geçirmeye yönelik darkafalı bir çaba olurdu.

Meselenin bu özü, şimdi iktidarın artık barışçıl yoldan ele geçirilemeyeceğinden ibarettir. O ancak, iktidarın şimdiki gerçek sahipleri, yani Petrograd'a getirilmiş olan gerici birliklere, Kadetlere ve monarşistlere dayanan askeri çete, Cavaignac'lar, kararlı bir mücadeleyle yenildikten sonra alınabilir.

Meselenin özü, devlet erkinin bu yeni sahiplerinin, ancak devrimci halk kitleleri tarafından yenilebileceğinden ibarettir, ki onların harekete geçmesinin şartı yalnızca proletaryanın önderliğine tabi olmaları değil, devrim davasına ihanet eden Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin partilerine de sırt çevirmelerdir.

Politikaya darkafalı ahlakı taşıyan biri şöyle yargıda bulunur; kabul, proletaryayı ve devrimci alayları silahsızlandıran Cavaignac'ları destekleyerek Sosyal-Devrimcilerle Menşevikler bir "hata" işlediler; ama onlara hatalarını"düzeltme" olanağı vermek gerekir, hatalarını düzelltmeyi "zorlaştırmamak" gerekir, küçük-burjuvazinin işçilerin safına doğru yapalamasını kolaylaştırmak gerekir. Böyle bir düşünce, işçileri yeniden aldatma değise, çocuksu bir saflık ya da aptallık olurdu. Çünkü küçük-burjuva kitlelerin işçilerin safına doğru yalpalaması, yalnızca ve yalnızca, tam da bu kitlelerin Sosyal-Devrimcilerden ve Menşeviklerden uzaklaşmasından ibaret olacaktır. "Hata"nın Sosyal-Devrimcilerin ve Meşeviklerin partileri tarafından düzeltilmesi şimdi yalnızca, bu partilerin Tsereteli ve Çernov'u, Dan ve Rakitnikov'u,cellatların yardakçıları ilan etmesinden ibaret olabilir. Biz kesinlikle ve mutlaka, hataların böyle bir biçimde "düzeltilmesi"nden yanayız...

Devrimin temel sorunu iktidar sorunudur dedik. Şunu da eklemek gerekiyor: tam da devrimler bize adım başında gerçek iktidarın ***nerede*** yattığı sorusunun karartıldığını gösteriyor, biçimsel ve gerçek iktidarın birbirinden ayrılışını gösteriyor. Her devrimci dönemin en önemli özelliklerinden biri tam da bundan ibarettir. Mart ve Nisan 1917'de, gerçek iktidarın hükümetin elinde mi yoksa Sovyetler'in elinde mi olduğu bilinmiyordu.

Fakat şimdi, sınıf bilinçli işçilerin devrimin temel sorununu serinkanlılıkla değerlendirmeleri özellikle önemlidir: şu anda devlet iktidarı kimin elinde bulunuyor? Bunun maddi tezahürlerinin neler olduğunu düşünülsün, boş laflar icraat olarak kabul edilmesin, o zaman yanıtı bulmak zor olmayacaktır.

Devlet, herşeyden önce, örneğin hapishaneler gibi amaca uygun ilavelerle silahlı

insan formasyonlarıdır-diye yazıyordu Friedrich Engels. Şimdi bunlar, mahsus Petrograd'a getirilmiş olan Junkerler ve gerici Kazaklardır; bunlar Kamenev'le diğerlerini kilit ve parmaklık ardında tutan, "Pravda"yı yasaklamış olanlardır; işçileri ve askerlerin belli bir kısmını silahsızlandırmış olanlardır; askerlerin belli bir kısmını kurşuna dizenlerdir, aynı şekilde ordu içinde birliklerin belli bir kısmını kurşuna dizenlerdir. İşte bu cellatlar gerçek iktidardır. Tsereteli ve Çernovlar iktidarsız bakanlardır, kukla bakanlardır, cellatları destekleyen partilerin liderlerindir. Bu bir olgudur. Ve Tsereteli ile Çernov'un cellat faaliyetinin şahsen "onaylamamaları" , gazetelerinin buna ürkekçe itiraz etmeleri bu olguyu değiştirmez: politik gösterişin böyle bir türü meselenin özünde hiçbir şey değiştirmez.

150.000 Petrograd'lı seçmenin organının kapatılması, işçi Voinov'un "Listok Pravdy"yi matbaadan dışarıya taşıdığı için 19 (6) Temmuz'da Junkerler tarafından katledilmesi-bu cellat faaliyeti değil midir? Bu Cavaignac'ların bir eseri değil midir? Ne hükümetin ne de Sovyetlerin "bunda suçu" yok denecektir bize.

Hükümet ve Sovyetler için daha kötü ya, diye yanıtlayacağız, çünkü o zaman demek ki bunlar birer sıfırdır, birer kukladır, gerçek iktidar onlarda değildir.

Halk herşeyden önce ve ilk planda ***gerçeği*** bilmelidir, devlet iktidarının gerçekte hangi ellerde bulunduğunu bilmelidir. Halka tüm gerçeği söylemek gerekir: iktidar Cavaignac'ların bir askeri kliğinin (Kerenski'nin, belli generallerin, subayların v.s.) elindedir, başta Kadet partisi olmak üzere sınıf olarak burjuvazi tarafından, tüm Kara Yüzler basını, "Novoye Vremya", "Jivoye Slovo" v.s. aracılığıyla etkinlik gösteren tüm monarşistler tarafından desteklenmektedir.

Bu iktidar devrilmelidir. Bu olmadan karşı-devrime karşı mücadeleye dair tüm sözler boş laftır, "kendi kendini kandırmak ve halkı kandırmak"tır.

Bu iktidar şimdi Bakan Tsereteli ve Çernov ile bunların partileri tarafından da desteklenmektedir: halka bunların cellat rolünü göstermek gerekir, bu partilerin 4 Mayıs (2 Nisan), 18 (5) Mayıs, 22 (9) Haziran, 17 (4) Temmuz "hataları"ndan sonra, saldırı politikasını, Temmuz'da Cavaignac'ların zaferini onda dokuz önceden belirlemiş olan bir politikayı onaylamalarından sonra böyle bir sonlarının kaçınılmaz olduğu gösterilmelidir.

Halk içindeki tüm ajitasyon, tam da şimdiki devrimin ve özellikle de Temmuz Günlerinin somut deneyimini göz önünde bulunduracak, yani halkın gerçek düşmanını, askeri kliği, Kadetleri ve Kara Yüzleri açıkça gösterecek ve cellatların yardakçıları rolünü oynamış olan ve oynamaya devam eden küçük-burjuva partileri, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin partilerini açıkça teşhir edecek şekilde değiştirilmelidir.

Halk içindeki tüm ajitasyon, askeri kliğin iktidarı devrilmedikçe, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin partileri teşhir edilmedikçe ve halkın güveni ellerinden alınmadıkça, köylüler için toprak sahibi olmanın tamamen umarsız olduğunu kavratacak şekilde değiştirilmelidir. Kapitalist gelişmenin "normal" koşulları altında bu çok uzun ve çok zor bir süreç olurdu, ama savaş ve ekonomik yıkım meseleyi korkunç hızlandıracaktır. Bunlar, bir ayı ve hatta bir haftayı bir yıla eşitleyebilen "hızlandırıcı"lardır.

Yukarıdaki açıklamalara muhtemelen iki itirazda bulunulacaktır: birincisi, şimdi tayin edici mücadeleden söz edildiğinde, bunun tam da karşı-devrimin işine yarayacak dağınık eylemlere destek vermek anlamına geleceği; ikincisi, karşı-devrimin devrilmasinin yine de iktidarın Soyetler'in eline geçmesi anlamına geleceği.

Birinci itiraza karşılık olarak şu yanıtı veriyoruz: Rusya işçileri artık, kendileri için baştan elverişsiz bir anda bir provokasyona düşmeyecek kadar yeterince bilinçlidir. Şimdi eyleme geçmenin ve direnmenin karşı-devrime yardım anlamına geleceği inkar edilemez. Tayin edici mücadelenin ancak en geniş kitleler içinde devrimin yeniden yükselişe geçmesi halinde mümkün olabileceği de aynı şekilde inkar edilemez. Fakat devrimin yükselmesinden, onun en yüksek noktaya gelmesinden, basit bir şekilde Batı Avrupalı işçilerin yardımından vs. söz etmek yetmez; geçmişimizden belirli bir sonuç çıkarmak gerekiyor, tam da derslerimizi gözönünde bulundurmak gerekiyor. Bunu yapınca ise, iktidarı gaspetmiş olan karşı-devrime karşı tayin edici mücadele şiarı çıkıyor.

Hakeza ikinci itiraz da somut gerçeklerin yerine çok fazla genel değerlendirmelerin konmasına varır. Devrimci proletaryanın dışında hiçbir şey, hiçbir güç, burjuva karşı-devrimini devirecek durumda değildir. Temmuz 1917

(Devamı s.18'de)

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Sınıf çalışmasında ilk deneyim

Süreklilik arzetmeyeceği önden belli olan bir fabrikada çalışmak zorunda kaldım, ki bu benim sınıf içindeki ilk pratiğimdi.

Sözkonusu fabrikada 2 ay çalıştım. Bu süre içinde işçilerle sosyal ilişkiler kurmak ve bu sosyal ilişkileri kalıcı kılmak için son derece yoğun bir çaba içerisinde oldum. Gerçeği söylemek gerekirse, bu fabrikada uzun süre çalışamayacağımı bildiğim için atak davranmıştım. Nitekim bunun karşılığını da aldım. Şu an ise işten atılmış olmama rağmen gerek atılan işçilerle, gerekse, de halen çalışmakta olan işçilerle sosyal ilişkilerim halen devam etmektedir.

Bir kere ilişkilerde sıcaklık olmaksızın, işçilerin ilgilerini en çok çeken sorunun ne olduğunu anlamak bile mümkün olmuyor. Onların dünyasına girerek, ilgi alanlarını görerek, yoğun olarak rahatsızlık duydukları sorunları anlayarak yapılan müdahalelerde politikleştirmek de son derece kolay olmaktadır. Bunun içinde sıcak, samimi arkadaşlıklar mutlaka gerekmektedir. Bu aynı zamanda sürekli ilişki anlamına gelir.

Bu arada bir komite oluşturduk. Fakat sendikalaşmanın önünde son derece ciddi engeller vardı. Emekli olduğu halde çalışmaya devam eden işçiler, emeklilikleri yakın olan işçiler, usta-ayarcı-kontrolcü-bakımcılar, geri bilncin esiri işçiler hiç de az değildi. Bir de bunlara bayanların çalıştığı iki bölüm ile ilişki kuramayışımız eklenince sonuç pek de içaçıcı olmuyordu. Söz konusu iki bölümde 35-40'ar civarında işçi çalışıyordu ve girişleri ayrı olduğu gibi, yemek saatlerimiz de farklıydı.

Bir süre önce kendiliğinden yemek boykotu sonucu, 17. madde dayanak alınarak birkaç işçi tazminatsız olarak işten atılmış. Bu durum özellikle eski işçiler (2 ile 5 yıllık) açısından önemli bir caydırıcılığa yol açmış.

Biz sendikal istem doğrultusunda 50 civarında olmuştuk. Ama eski işçilerin 17. madde korkusu diğer unsurlara basınç yapabilecek niteliğe ulaşmamıza engel oluyordu. Ama 60 kişinin çıkarılacağı dilden dile dolaşmaya başlayınca gerekli sayıya bir türlü kavuşamadık. Zaten 20-25 gün sonra da bu söylenti gerçek oldu ve 23 kişi çıkarıldı.

Bir yılı doldurduğunda tazminat hakkı doğacağı için, patron bunun önüne geçmek için, yeteri kadar işçi müracaatı sözkonusu olduğunda, bir yılı doldurmak üzere olanları çıkarıyor ve yenilerini alıyor. Ayrıca zam günlerinde ise çoğu eski işçi istifa etmek zorunda kalıyormuş. 4 yıllık bir işçi 26 milyon alıyor. Yeni girmiş olan bir işçi ise 23 milyon alıyor.

Bu sorunlardan dolayı işçiler siyasal teşhir ve propagandaya son derece açık hale gelmişlerdi. Komite ve komiteye yakın işçilere bülten verdim, ama onlar son derece kayıtsız kaldılar. Bültenler konusunda ısrarlı davranmadım. Gerek ilişkilerimi süreklilik arzedecek şekilde kurmuş olmamamdan gerese de zamanın azlığından dolayı, bültenleri bir kenara bıraktım. Tabi ki bir süre için.

Şu aşamada atılan işçilerden 12 tanesi ile bir karar aldık. 2'şer 3'er değişik fabrikalara gireceğiz ve birer komite kurup faaliyet içinde olacağız. İlk olarak bu konuda çıkarılmış olduğumuz fabrikadaki arkadaşlarımıza yeni bir komite kurdurttuk.

Şimdilik 6 fabrikada çalışıyoruz. Komiteleri kurduğumuz andan itibaren sosyal etkinlikler üzerinden ortak sorunlarımız doğrultusunda bir platform oluşturmayı hedefliyoruz.

Tabi ki bu işin soyut yanı. Somut olarak ise son derece ciddiyetle bakmak gerekiyor bu oluşuma. Zira işçilerin tamamına yakını sözkonusu adımın ihtiyaçlarını karşılayabilecek niteliğe sahip değiller henüz.

Her şey ben ve benim gibi az çok sınıf bilincine sahip işçilerin ortaya koyacakları çabalara bağlıdır. Kendimize güvenir, inat ve ısrar gösterirsek kazanacağımız kesindir.

U. Deniz/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

açıklığı ilekonulmuş, yapılan sorgulama baştan sona kadar kayıtlara geçmiştir. Aralık ayı sonunda yapılan bu ilk sorgulama yeni açıklıklar sağlamış, kuşkulu tutum ve davranışları nedeniyle, **öteki şahsın** durumuna **her ihtimal hesaba katılarak** bakılması gerektiğini göstermiştir. Bu, bu açıklıkla ilgili şahsa da iletilmiş, soruşturmanın gerektirdiği ciddiyete ve disipline tam olarak uyması gerektiği kendisine bir kez daha kesin sözlerle bildirilmiştir.

6) Bu şahsın ilk sorgulaması için Ocak ayı ortasında düzenlenen toplantıya, sözkonusu şahıs, "takibi atlatamadığı" gibi bir gerekçeyle katılmamıştır. Bu gerekçe hiçbir biçimde inandırıcı bulunmadığı içindir ki, bir hafta sonrası için düzenlenen yeni toplantıya ilgili şahsın denetimli getirilmesi yoluna gidilmiş, fakat o bundan kaçarak **hakkındaki kuşkulara yeni boyutlar eklemiştir.** Bu davranış ilgili kişinin kendisiyle ilgili ağır kuşkulara kaynaklık eden bilgi, belge ve iddialarla yüzleşmekten bilinçli ve hesaplı bir biçimde kaçındığı konusunda bizde bir tereddüt bırakmamıştır. (Bu şahsın bütün bir geçmişi bugün hareketimizce incelenmektedir.)

7) Bunun hemen ardından, başlangıçta soruşturmanın sonuna kadar hareketin denetiminden çıkmayacaklarına güvence veren ve gerçeğin açığa çıkması için üzerlerine düşen neyse yapacakları vaadinde bulunan ikilinin, mekan değiştirerek hareketin denetimi dışına çıkmaya ve böylece soruşturmadan kaçmaya hazırlandıkları öğrenilmiştir. Soruşturmayı yürüten örgüt birimi bunun üzerine kendilerini yazılı olarak uyarmış, bu kaçışın suçu kabulenmek anlamına geleceği kendilerine net sözlerle ifade edilmiştir. Buna rağmen kaçış yaşanmıştır.

8) İlgili örgüt birimi zor kullanarak bu kaçışı engelleyebilecek her türlü hazırlığı yaptığı halde, üstten yapılan müdahale ile bu girişim durdurulmuştur. Zira bu zor kullanma, durumun gerektirdiği her biçimi alabilirdi ve doğası gereği almak zorundaydı. Bu ise hareketimize karşı bir başka provokasyona dönüşürdü. Zira sorunun mahiyetinin henüz devrimci kamuoyu tarafından bilinmediği bir sırada böylesi bir sonuç izahı güç bir görünüm kazanırdı. Devrimci harekete ve emekçi kitlelere karşı sorumluluk bilinci çerçevesinde, bundan özel bir soğukkanlılıkla kaçınılmıştır.

9) Fakat atmaya hazırlandığımız tarihi bir adım öncesinde hareketimize karşı tezgahlanan ve her türlü kirli-tahrip edici yol ve yöntemin mübah sayıldığı bu provokasyonun arkası bırakılmayacak, durum mutlaka aydınlatılacaktır. Hareketimizin denetiminden kaçarak haklarındaki soruşturmayı zora sokanlar gerçekte bu davranışlarıyla kendi durumlarını zora sokmuşlardır. Muhtemeldir ki bu düşkün çift konumlarına siyasal bir görünüm kazandırarak sol hareket önünde bir dokunulmazlık zırhı edinmeyi, böylece kuşkulu ve karanlık girişimlerinin üstünü örtme olanağı elde etmeyi ummaktadırlar. Oysa bu beyhude bir hesaptır. Komünist hareketimizin bu tür ucuz provokatif hesapları boşa çıkaracak davranış tarzı onlara hiçbir kaçış alanı ve imkanı bırakmayacaktır.

10) Bu çerçevede, devrimci kamuoyu önünde şu hususları **taahhüt ediyoruz.**

a) Bu ikili hakkındaki tüm bilgi, belge ve iddialar hareketimiz tarafından devrimci olarak görülen tüm akımların merkezi yönetici organlarının bilgi ve denetimine açıktır.

b) Bu ikili ile ilgili yürütülecek soruşturmaya ve sonuçta yapılacak yargilamaya, hareketimiz tarafından bugüne kadar devrimci olarak kabul edilen üç ayrı örgütten birer temsilcinin katılmasını kabul etmeye şimdiden hazırız.

c) Bu en nesnel bir soruşturma ve en adil bir yargılama için devrimci bir örgüt tarafından gösterilebilecek sorumluluğun, yapılabilecek fedakarlığın ve verilebilecek güvencenin azamisidir. Buna rağmen sözkonusu ikili, bir an önce hareketinize başvurmaz ve haklarındaki soruşturmanın bir sonuca bağlanmasını kolaylaştıracak davranışı göstermezlerse bizim için yapacak birşey kalmayacaktır. Bu durumda suçlu provokatör muamelesi göreceklerdir ve bunun haketiği davranış neyse onunla yüzyüze kalacaklardır.

11) Tarihi ve onurlu bir adımın öncesinde karşı karşıya kaldığımız bu provokasyonu düşman cephesinden bize gelebilecek doğrudan bir çelmelemeyle eş anlamlı sayıyoruz. Fakat bu tür çelmelemeleri aşacak bir kapasiteye, deneyime ve yeteneğe sahip olduğumuzu da dost-düşman herkes açıklıkla görecektir.

28 Ocak 1998

Devrimci kamuoyunun dikkatine!

Bir kentteki açık alan çalışmamız içinde yer alan iki şahsın Kasım sonu-Aralık başında hareketimizi cepheden hedef alarak giriştikleri provokasyona ilişkin olarak, aşağıdaki hususları devrimci kamuoyunun bilgisine sunuyoruz:

1) Sözkonusu şahıslar hareketimizin alanda birikmiş, kronikleşmiş ve artık alanı tahrip eder hale gelmiş sorunlara kesin bir çözüm için gündeme getirdiği müdahaleyi bloke etmek için, Kasım ayının ikinci yarısından itibaren hareketi ve onun önderliğini hedef alan sistemli ve sinsi faaliyete girişmişlerdir. Bu girişimlerde kendi çalışma alanlarında yaşanan ve sorumluluğunu dolaysız olarak taşıdıkları bazı özel sorunları malzeme olarak kullanmışlardır. Bu faaliyetin aldığı çirkin ve tahrip edici seyir sözkonusu kentteki il örgütümüz tarafından farkedilmiş, duruma acil müdahale talebiyle birlikte yetkili örgüt kademelerine bildirilmiştir. Bunun üzerine yaratılan tahribattan sorumlu üç kişinin tüm görev ve sorumlulukları dondurularak haklarında örgüt soruşturulması başlatılmıştır.

2) Haklarında karar alınarak soruşturmaya konu edilen kişiler hareketin kararına saygı duyduklarını ve gereklerine uyacaklarını bildirdikleri halde, içlerinden bir çift oluşturan ikisi kararı izleyen günlerde bu konuda hiçbir samimiyet taşımadıklarını bütün açıklığıyla ortaya koymuşlardır. Kararın hemen ardından anlaşılması güç davranışlar göstererek bozgunculuğa girişmişler, tutum ve davranışlarıyla tüm çalışma alanını bir düşman provokasyonuna açık hale getirmişlerdir. **İçlerinden birinin** bu doğrultuda ortaya koyduğu sistemli çaba (bir sistemli ve soğukkanlı yalan ve iftiralar zinciri ile kargaşa yaratma çabası), **ancak saflara sızmış bir polis provokatörünün başvuracağı türden olabilmiştir.** Sözkonusu şahsın bu davranışlarının yeni olmadığı, Kasım ayı başından itibaren bu doğrultuda sinsi girişimlerde bulunduğu, bu arada Ankara'daki cezalandırma olayı hakkında kuşkular yaratmaya çalıştığı ise sonradan açığa çıkmıştır.

3) Güncelleşen bir parti kuruluş kongresi öncesinde açıkça hareketimizin "imajını ve iddiasını" hedef alan bir provokasyonun tertiplendiği, soruşturma kararından iki gün sonra yapılan bir gizli toplantıda bunun yöntem ve zamanlamasının planlandığı, bizzat kısa bir süre için bu girişime alet edilenler tarafından (provokatör çiftin dışında toplantıya katılan öteki üç kişi tarafından) örgütümüze iletilen yazılı açıklamalarla deşifre edilmiştir. Bu yazılı açıklamalar, harekete ilişkin çok gizli kalması gereken ve hareketin güvenliğini doğrudan ilgilendiren, bilenlerin ölüm pahasına saklamakla yükümlü oldukları bilgilerin ikili tarafından uluorta ortalığa saçıldığını da açığa çıkarmıştır.

Bu alçakça ve karanlık girişimin açığa çıkmasıyla sözkonusu çift suç üstü yakalanmıştır. Ortaya çıkan bu yeni durumun ciddiyeti karşısında komplocu ikili soruşturmanın sonuçlanmasına kadar hareketin denetimi dışına çıkmayacaklarına güvence vermek zorunda kalmışlardır.

4) Bu provokasyonun sergilendiği dönem, özel konumu nedeniyle zamanlaması içlerinden biri (dolayısıyla da **provokatör davranışlarıyla dikkati çeken** öteki!) tarafından bilinen parti kuruluş kongresinin hemen öncesidir. (Doğal olarak provokasyon örgütümüzü bu konuda yeni bir planlama yapmak zorunda bırakmıştır). Gerek provokasyonun bu dikkate değer zamanlaması, gerek içeriği (özellikle hareketin önderliği şahsında harekete olan güveni ve inancı sarsacak sistemli bir yalan ve spekülasyon kampanyası), gerek bu çerçevede kullanılan bir dizi kirli yöntem, ve gerekse tüm bunlarla güdülen amaç (kendi ifadeleriyle, bir kuruluş kongresi öncesinde hareketin "imaj"ını zedelemek, iddiasını gözden düşürmek!), tüm bunlar birarada, ortadaki girişimin gerçek saikleri üzerinde daha dikkatli ve kapsamlı bir incelemeyi ve soruşturmayı bir ihtiyaç haline getirmiştir. Nitekim yürütülen ön soruşturma ikiliden biri hakkında bazı yeni bilgiler açığa çıkarmış, kimliğine ve kişiliğine ilişkin kuşkuları ağırlaştırmıştır.

5) Ön soruşturmanın ilk sonuçları, bilgi ve belgeler eşliğinde ikiliden birinin önüne bütün

(Devamı s.23'de)